

Володимир Черняк

Битва за Україну

Репортаж
із зашморгом на серці

Львів
СПОЛОМ
2012

Книга як крига, що скресла,
як надія, що воскресла,
монолог скомороха,
в думках схоплена епоха,
істини, аналізом абстраговані,
синтезом згвалтовані,
спонука відчути хоч трохи
дотик до епохи –
серцем дотик,
нервів опік,
від збайдужіння наркотик.

В авторській редакції

Порив до свободи

ВІЧНИЙ ПОРИВ

Вічний порив до свободи
змитає всі перешкоди,
нуртує й гуртує народи,
гранує священні клейноди.

Вічний дух непокори
стирає гніту гори,
вічний дух бунтарства
руйнує рабства царства.

В нас ще не вщух
національний дух –
він збирає майдани,
рве імперські кайдани.
Голос духа
наповнив наші вуха
і наші серця –
борцям нема кінця!

Наш стяг –
дух звершень і звитяг.
Рве жили
дух сили,
сила духу
поборе потеруху!

Доки в нас, браття,
житиме дух завзяття,
дух наснаги і жаги –
відступатимуть вороги.

Згинуть наші антиподи,
промигнуть як епізоди –
героям дасть нагороди
нестримний дух свободи!

СМАК СВОБОДИ

Подих свободи
будить народи :
потвори архітектури
мури диктатури
зцементовані страхом
розсипаються прахом.

Викликає подив:
насичена киснем свободи
героїв кров
роз`їдає ржу оков.

Борців незламної породи
багатьох убито –
дерево свободи
кров`ю патріотів полито.

В наших душах є перешкода,
на яку натикається свобода –
подолай страх бути собою
і не здавайся без бою!

Коли зникає страх,
лишається апофеоз насолоди –
п`янкий смак свободи
на наших губах.

Найвища нагорода –
внутрішня свобода:
те, що неможливо в нас забрати
і посадити за ґрати.

Обачності нас вчить,
як тільки є нагода, –
це солодке слово свобода
присмаком відповідальності гірчить.

СВЯТИЙ ОГОНЬ

Із святого огню боротьби за свободу
твориться диво народження народу –
неможливо вбити нашу мрію постійну
про Україну самостійну.

Ще не вмерла Україна
і ніколи вже не вмере,
ніколи не повернеться старе –
непохитна сталась зміна.

Зворотного шляху нема,
як при родах,
нас кличе сурма,
як у військових походах.

Свічки імперії погасли,
скінчилась диявольська гра –
змінити гасла
настала пора.

Україна йде назустріч долі –
рве кайдани неволі і пута сваволі.
Неминуче постане з руїни
величний Храм України.

Історична доля наша немилосердна,
але Україна безсмертна –
вона знайде у вселенських світах
свій Чумацький Шлях.

ЛЮБИТЬ УКРАЇНУ В СОБІ

Я живу в Україні,
а Україна живе в мені –
наяву та уві сні,
прісно і нині.

Наша спільна Україна –
одна і різна.
У жителя є країна,
у патріота – Вітчизна.

Ми роз`єднані та єдині
в буднях і святах –
ми живемо в одній країні,
але в різних світах.

Наша важка вина –
громадянська війна.
Всі ми України діти –
матір не можна ділити.

У несамовитій боротьбі
на священній руїні
любить Україну в собі,
а не себе в Україні.

У радості і журбі,
у славі і ганьбі,
у плині і зміні
любить Україну в собі,
а не себе в Україні.

Доля наша
до лиха ласа,
над нами звитяги стяг –
Україна, що не відбулася,
в відбулася в наших серцях!

УКРАЇНЦІ, ЄДНАЙТЕСЬ!

Під фальшивих слів зливу
розхристана, простоволоса, босоніж
Україна знову попала під ніж
поділу сфер впливу.
Росії імперські амбіції,
Америци та Європи сволочизм, –
невже вона в чужій амуніції
буде служницею чужих вітчизн?!

Захід нам не допоможе,
прости його Боже;
Росія, наш запеклий друг,
нікуди не зникне «вдруг».
Як було відвіку –
Україну здали під опіку.

Тут є наша вина
і вона головна:
неспроможність долати
суперечності наші пихаті.

Пакт про флот і газ –
троянський кінь,
знов накрила нас
густа імперська тінь.
«Ставки сделани» –
незалежність на кону:
невже вони
виграють нашу війну?!

Тягар справ кепських
заважає нам жить:
в дружніх обіймах імперських
незалежність хочуть задушить.
Щоб здійснити не вдалося
економічний план «Барбаросса»
і поглинання бліцкриг –
лунає протесту нашого крик.

Діти непевної пори,
бійтесь данайців,
що приносять дари, –
українці, єднайтесь!

ПОРА

Хирі українофіли,
українофоби високої проби –
зневіри мікроби,
сподівань могили.

Із нашого лона
атакує п'ята колона.
Шалений зовнішній тиск
із нас вичавив писк.

Пора нації
вийти з протрації!
Україно, духовно повстань
і Україною стань!

Пора, пора, пора
перестать москалеві служити –
на обох берегах Дніпра
на своїй землі нам жити!

Повсякчас, завжди, постійно
Україна буде самостійна!
Буде, буде, буде,
доки житимуть люде!

ТЕРИТОРІЯ ЧИ ДЕРЖАВА?

Путін сказав,
як зав'язав:
«Україна – не держава, а територія».
Геополітична фантазмагорія.
«Росія та Україна –
одна країна», –
сказав Міхалков
і «бил таков».
«Ми одін народ», –
немов екскурсовод,
Задорнов сказав,
як обласкав.
Аналогічний епізод:
«Ми єдиний народ», –
прорік Петросян,
хоч він із «армян».
Патріарх Кіріл
своєю рясом Україну «накрив»,
нехтуючи суверенітетом,
зловживаючи «пієтетом».
Одеський митрополит нахабний
запропонував проект масштабний
«зачістки» Галичини –
кулаки стискаються від такої дичини.
Надуваючи щоки, ідеологи,
політологи й олухи
твердять знічев'я:
Україна – Росії підчерв`я.

Ви відмовляєте нам по якому праву
бути народом і мати державу?!
Як можна цей глум терпіти,
України діти?
Україна – не сателіт:
у неї свій політ,
своя мова, культура, історія,
своя траєкторія.
Найдорожче, що в нас зосталось, –
наша самоть,
наш інакшим,
архаїчний українізм,
окремішність наша,
сучасної українськості чаша.

МЕЖА ТЕРПИМОСТІ

Змагаючись в риторичі із «слов'янолюбам»,
Говорухін глибокодумно з кисло-солодкою міною
порадив забрати Крим разом з Україною,
а Рим разом з мідними трубами.

Заявив російський правлячий клас,
що не держава, а «недорозуменіє» у нас:
з нашою державою ми розберемось без вас –
ви нам не указ.

Постійно сиплють нам образи сіль
на безперервно пульсуючий біль...
Де межа терпимості
до чужої нетерпимості?!

Невтомні провокатори,
несамовиті москалізатори,
не труїть нас імперською отрутою –
нашої неволі рудою.

Внесіть зміни до доктрини
і затамте, імперські месії:
незалежність України –
не внутрішня справа Росії.

Для моєї Вітчизни
досить московизни!
Будьмо уважні,
будьмо відважні!

МИ І ВИ

Ми – це ми,
а ви – це ви.
Ми вийшли з імперської пітьми,
як і пророкували волхви.

Ми – не малороси,
українська мова – не діалект,
ви – не великороси,
це імперських термінів комплект.

Ми прагнемо бути собою –
за це не раз ставали до бою.
У нас є свій Український Світ,
якому тисячі літ –
наші поразки і перемоги,
наші радості і печалі,
пройдені нами дороги,
історії нашої скрижалі.

Ми самобутні –
наших предків тіні незабутні,
ви в імперському гримі –
ми свободою одержимі.

Незалежності основа –
рідна земля, культура і мова.
Наша культура – наша ойкумена,
вона для нас священна.
У нас є своя держава –
наша ганьба і наша слава.

Національний дух –
наш Ковчег Завіту,
наш зір і слух
серед тривоги світу.

Ми не впадемо в депресію
і відіб'ємо імперську агресію,
свою історію будемо творити
і в Українському Світі жити.

ПРАВА ЛЮДИНИ І ПРАВА НАЦІЇ

Суть цивілізації –
у боротьбі за права людини
і за права нації
кожної миті, кожної днини.

Ці права фундаментальні,
актуальні і сакраментальні.

Права людини –
не внутрішня справа країни,
а всього людства свята справа,
затям це, наша державо!

Байдужа і сита
наша правляча «еліта»
та її нахабна свита
неукраїнська за духом
не реагує ні вухом, ні нюхом
на посланий з небес
національний інтерес.

Нація існує як держава –
тому протягом століть
в порядку денному історії стоїть
свята українська справа.

Незалежність – синонім щастя
людини і нації:
Україна прийняла причастя
українізації.

В боротьбі за права людини
і за права нації
кожної миті, кожної днини
сяє суть цивілізації.

У птиці свободи два крила –
права людини і нації права.

ТИТУЛЬНА НАЦІЯ

Єдина у світі країна,
де упосліджена титульна нація –
це Україна:
дивна дискримінація!
Ми досягли демократії «вершини»:
нами правлять національні меншини,
кидаючи титульну націю
під колеса державної машини
у нестерпну ситуацію.
Давно і нині
кривда звилася гніздо в Україні.

Пора припинити дебати
і про більшість подбати!

ЦЕНТР ТЯЖІННЯ

Перипетії, пертурбації, провокації,
поневолення і воля, ганьба і слава:
Україна – держава
без єдиної політичної нації.

На тлі століть
Україна стоїть
перед викликом ідентифікації
і творення нації.

Наростає тривога:
що нас чеде?
Незалежності дорога
до Храму Нації веде.

Наш центр тяжіння
не в Москві, Вашингтоні, Брюсселі,
а в кожній українській оселі –
як виклик, поклик і служіння.

Нас спасе україноцентризм
і наступальний патріотизм.

ВАСАЛИ

В Україні при владі васали –
вона гине від їх навали.

Васали накрали капітали,
плюють на наші ідеали,
не визнають факт голодомору
народу, що важко йде вгору.
Вони знову і знову
нищать українську мову,
історію, культуру, духовність,
впадаючи у злочинну гріховність.

Москві вони задницю лижуть захланно,
служать вірнопіддано і старанно.

Замість творення нації –
політика деукраїнізації.
Україна може вмерти –
українофоби готові її зжертви...
Досить плакати –
пора плекати!
В уявну незалежність скінчилася гра –
за справжню незалежність боротись пора.

Нам доведеться пройти тест
на спротив, опір і протест.
Нас знову кличе труба:
триває національно-визвольна боротьба!

ВАНДАЛИ

Україну окупували вандали –
нема спасу від їх навали.
Україна попала в опалу –
її вандалам віддали на поталу.

Війну неоголошену вони ведуть
без порушення кордону
і в наступ йдуть
проти автохтону,
проти етнічного гегемону
по шаблону:
знищують культурні цінності –
символи українськості.

Нищать брутально, безжально,
актуально і буквально.

Вандали нищать архітектуру,
живопис і скульптуру,
за українськістю мисливці
руйнують Хортицю, Софію, Петриківці,
пам'ятники, музеї –
національної пам'яті мавзолеї,
підбираючи моменти,
рвуть монументи,
паплюжать могили,
тих, що Україні ревно служили.

Вандали терзають Київ –
він знову Батиїв,
плюндрують Андріївський узвіз:
мародер-мільярдер туди зухвало проліз.

Доки нищать і трощать вони
ми, українці, з ними в стані війни.

Вандали-троглодіти,
некультурні, печерні,
репрезентанти духовної черні, –
куди вас подіти?!
Вас треба каструвати, вандали,
щоб розмножаться перестали!

НА НАШІЙ – НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

Україну окупували московські попи,
спецслужби, емісари номенклатури,
сумнівні бізнесові структури
і банально агресивні жлоби.
Плюс, звісно, флот –
імперії оплот.
Окупація інформаційна – тотальна,
нахабна і брутальна.

Доморослі малороси-лизоблюди,
лакузи-недолюди,
крадькома озираючись довкола,
лижуть підніжок московського «престола».

На нашій – не своїй землі
ми блукаємо в імперській імлі...

Тяжко-важко, рідний брате,
націонал-демократе,
у краю своєму жить
і за Україною тужить.

Народе мій, шукай вдень та вночі
від кайданів сховані ключі.

НЕОІМПЕРІАЛІЗМ

Приневолення до дружби
в геополітичній грі –
на государевій службі
наші проводирі.

Громадяни, урядовці, месії,
неоімперіалізм – це контроль Росії
над українськими активами:
супроводжується він
угодами, контрактами, директивами
під келихів зловісно-урочистий дзвін.

Територія України
стає територією країни,
де міститься центр прийняття
політичних та економічних рішень –
так формується механізм злиття
і модель фінансових кровозмішень.

Це спосіб ефективно-суттєвий
розширити свій простір життєвий
і злити під акомпанемент аналітики
нашу державність в унітаз геополітики.

Владі слід поставити клізму,
щоб краще дбала про Вітчизну.

СУВЕРЕНІТЕТ

На одній і тій же території
не може бути двох суверенітетів
ні на суші, ні на акваторії, –
за свідченням авторитетів.

Серед геополітичної бутафорії
це атрибут незалежної траєкторії
і тут недоречні будь-які алегорії
та фантазмагорії.

ПРОВІНЦІАЛІЗАЦІЯ

Росія відрізає себе від світу
і за собою Україну тягне.
Невже Україна прагне
уподобитись сателіту?

Гляньмо правді у вічі –
Україна на узбіччі.
Згубний шлях провінціалізації
веде на маргінес цивілізації.

Потрібні зміни,
а не гоп-стопи –
курс на європеїзацію України
і українізацію Європи.

Україна самотутня
в Європі не присутня.
Україна для Європи – монета розмінна,
Європа без України неповноцінна.

В цей час трудний
я чую звук трубний,
чую глас небесний:
Україно, воскресни!

РОСІЯ І ЄВРОПА

На аркані з «дружніх» уз
Росія нас тягне в Митний союз:
вона має таку фанаберію
інтегрувати Україну в імперію.

Європа кидонула нас в Бухаресті
і водить за носа в Брюсселі –
настали часи невеселі:
Україна розп`ята на перехресті.

ГЕОПОЛІТИЧНА ВОЛОКИТА

Народ, що повстав за державу свою,
перемогу здобуває в геополітичному бою.

Триває геополітична волокита,
ще недопита випробувань оковита –
хитається наша «еліта» та її свита,
ідентичність наша розхитана, розмита.

Якщо в Європу йдемо, хлопе,
недотепо, недоросторопе,
то треба йти щодня –
там наша демократична рідня.

Затям, як аксіому:
цивілізаційний вибір – лінія розлому.
Нариву розрив –
цивілізаційний прорив.

Європа – це простір свободи індивіда,
де політична культура служить за гіда.

З Європою, доморослі недоріки і перебенді,
у нас хриновий модус-вівенді.
Спотворене статус-кво –
шельмівства торжество.

Боротьба за перемогу
нас кличе в дорогу.

ВИКРАДЕННЯ ЄВРОПИ

Коли Європа до нас повернулася обличчям,
ми до неї повернулись мурлом –
антагоністичним протиріччям,
спровокованим фуфлом.

Васали, вандали, маргінали
Європу в нас украли:
хто рішати дав тобі право
історичну долю народу, халяво?!

У нас украли минуле –
затулене, замулене, зсутулене
і крадуть майбутнє -
попутнє, відчутнє, незабутнє.

Наш антиєвропейський політикум
виставив Україну на глум:
наша неєвропейськість фатальна,
брутальна, ізолювальна.

Шлях в Європу прокладається не угодами,
а вільними індивідами і вільними народами.

Згаяних літ втрачено лік:
в протилежний від Європи бік
рухається Україна
чи її затягує трясовина?!

УКРАЇНА «МІЖ»

Як у горла ніж –
Україна «між»
серед велелюдних роздоріж.

Україна в шпагаті:
надто бідні і надто багаті,
неодруг і недосусід,
не Захід і не Схід.
Куди вас подіти,
політичні гермафродити?

Той, хто пустив Україну в обмолот,
впав в найтяжчий гріх, –
політичний банкрут,
що здійснив переворот
і зрадив нас усіх.

Ми поставили на кін
державу, що ледь звелась з колін:
в неї ноги тремтять, як у лошати,
яке облизує мати.

Влада діє безшабашно –
за Україну страшно.

Скажіть мені без ідіосинкразії,
яка у нас перспектива:
без демократичної Росії
вільна Україна можлива?

Де та Аріадна, яка вже завтра
виведе Україну з лабіринту Мінотавра?!

УКРАЇНА БЕЗ УКРАЇНЦІВ

В Україні за часів есесесер
українців при владі
було більше ніж тепер –
не здамо влади ні п'яді!

Самі себе славлять
і нами правлять
етнократи-аутсайдери
та їх спічрайтери.

Карлики політичні –
егоїстичні, автократичні –
душать свободу,
права людини і права народу.

Все менше українців при владі –
українофоби тому раді.
Можливо слід проявити «турботу»
і титульній нації виділити квоту?!

Нацмени стають нацистами
чужої держави,
повзучими сепаратистами,
холуями імперської справи.

Палять наші постулати
знавіснілі герострати,
готовий спалити Державності Храм
його величній нікчемності хам.

Невже після стількох поколінь борців
ми не вирвемось з полону манівців
і будем жить в Україні без українців?!

ГРОМАДЯНИ ВОРОГИ

Испитує нас
тривожний час.

Діють у зловісній тиші
України вороги найлютіші
її громадяни – російські націоналісти,
колабораціоністи, комуністи, опортуністи,
та банальні пофігісти –
не українці,
а наші чужинці.

Є ми і є вони – ті,
хто прагне кожну мить
Україну в «русском міре» розчинить,
як цинк в соляній кислоті.

В цьому не наша вина –
така логіка історичної драми:
їх війна з нами –
це вже наша війна.

Ти не громадянин,
а поганин –
по духу сучий син,
на жаль, ти не один.

Відповідь моя проста:
не хочу об вас поганити уста.

Своїх ворогів я можу простити,
але ворогів України не можу любити, -
не буду з цього робити секрета,
прости мене, Ісусе із Назарета.

УКРАЇНОФОБИ

Шаленіють українофоби
різного штибу і різної проби.

Сповнені злоби
низьколюбі особи
нелюдської подоби
в хворобливому ознобі
не полишають спроби
деукраїнізації
та дезінтеграції нації.

У них свої штандарти,
стандарти і жарти,
вони в азарті...

Шануймося, бо вони того варті.

ЮКРЕЙН - НАША!

По «долгу служби»
на нас виливають помиї
і затягують зашморг «дружби»
навколо нашої шиї.
Ми опинились в ситуації
політики диктату і дискредитації.
Для тих, кого тішить імперська млість, –
незалежна Україна, як в горлі кість.

В нас є шанс:
імперії зникають назавжди,
імперії зникають насправжки –
їм непритаманний ренесанс.

Ми здійснили прорив –
почався історичний приплив.
В Україні нема вакансії
для російської експансії.

В найми не здамо Вітчизну –
нашу матір єдину і різну –
щоб знову нас, як на зло,
під когось не занесло
в епоху свавільну,
похмільну і божевільну.

Знову моє серце закалатало –
суне темна і груба сила:
сміття Варшави стало мало,
грязь Москви рясно вродила.

Нам Україна дорога –
не отримаєте ніфіга!
Ваша – Раша,
Юкрейн – наша!

Нація існує як держава

ПОВЕРНЕННЯ

Віра в падіння імперій
наймістичніша з містерій.
Вічний порив до волі,
до щасливої долі –
вічний порив
здійснити прорив!

Наші небеса до нас нахилені –
ссяйвом незалежності окрилені,
очумлюється народ
од лихих заброд.

Свобода показала свій лик:
історії реверанс
український ренесанс –
незалежність як виклик,
як вирок, як шанс.

Крізь століття мольби і журби,
слави і ганьби
у священній боротьбі
триває повернення України собі.

Повернення до свого коріння,
до свого древа, до свого насіння,
до свого стремління і поклоніння,
від покоління до покоління.

Повертаються ідеали
ті, що предки кров`ю писали,
і здобували славу
в боротьбі за кривну справу.

Від Сяну до Дону
повертається Україна з чужини додому.

ФЕНІКС НАЦІЇ

Нація не щезне –
вона з попелу воскресне.

Фенікс нації
постає з попелу патріотизму,
з огню самоідентифікації
й подвигу стоїцизму.

Патріотизм – почуття релігійне,
благоговійне і чудодійне.

Національна ідея – річ інтимна,
вона в серці, а не в голові,
як любов, нестримна,
доки ми живі.

Національний інтерес
до нас приходить з небес.

Любов до Батьківщини –
найвища еманация любові:
чуття общини
у нашій крові.

Бентежний дух спільноти
нас кличе до роботи.

Активної українськості
ідеологічна зброя –
почуття національної гідності,
як людської гідності прояв.

Запорука незалежності –
почуття національної приналежності.

Загартована в горнилі героїзму
сталь патріотизму
не піддається політичній корозії
й духовній ерозії.

МУКА ІДЕНТИЧНОСТІ

Ідентичності мука –
незалежності запорука.
Незалежність держави –
не гра уяви:
єдина країна – єдина політична нація
або нескінченна прострація.
В муках самоідентифікації
відбувається народження нації.

В якості доміанти
загарбники і окупанти
запускали процес денаціоналізації,
як інструмент ополячення чи русифікації.
Шлях русифікації
веде до інкорпорації
України до складу Росії
без анестезії,
в стані амнезії.

Всі імперії злочинні,
як колись, так і нині.
Росія в неоімперію нас тягне.
Чого вона прагне?
Знищити українську ідентичність,
викорінити нашу автентичність.
Три з половиною століття
триває це лихоліття.
В Російській імперії
заборонена була українська мова –
гігантська машина жандармерії
обрушила репресії проти слова.
Завжди була в українськості
презумпція винуватості.

Ми потрапили в ситуацію,
ми нарвались на антагонізм...
Нищити український націоналізм –
значить нищити українську націю.
Український націоналізм –
це активний патріотизм:
в ньому відсутня зверхність і зневага,
в ньому присутня любов і відвага.

ВСЕУКРАЇНСЬКА ТОЛОКА

Державності основа –
ідентичності розбудова
шляхом трансформації
від популяції до нації.

Всеукраїнською толокою
будуємо Державності Собор,
політичною морокою
долаючи компрадор.

Суть українізації
у творенні єдиної нації,
суть демократизації
в суцільній громадянзації.

Творити націю –
значить творити історію,
трансформуючи ситуацію,
вийти на нову траєкторію.

Гуде свободи дзвін –
до звитяги кличе він,
доки над нами
епоха не поросла бур`янами.

Попри всі провокації
в Україні воскрес
Бог нації –
національний інтерес.

Сутінки в Україні
вранішні, а не вечірні:
Собор Державності виростає на руїні,
долаючи труднощі неймовірні.

Кличуть за собою
з пільмою стати до бою
амбітні, заповітні
вогні досвітні.

РІЗНІ І ЄДИНІ

Ми різні і єдині
в соборній Україні.

Несхожість не паплюж всеу:
відмінності – золота жила,
творча сила,
що єдність формує –
утверджуючи красу і ясу,
навскіс, наперевіс
від нонсенсу до консенсусу
через компроміс.

Ударимо по кризі
в єдинім здвизі.

Водночас і повсякчас
ідея державності об'єднує нас:
українці – всі в Україні суцці,
в гуцці, пуцці, тьма-тьмуцці,
кожен в своїй шкаралуцці –
значуцці, невсипуцці, невмируцці.

Скажу без викрутас:
настав наш час.

Тонко відчувають тьмуцці
державності флюїди цілюцці.
Звучить народу глас:
ідея державності об'єднує нас!

ОДНА КРАЇНА – ОДНА УКРАЇНА

«Дві України» –
одна велика дурниця,
міфологічна небилиця,
сплеск містифікаційної піни.
У нас земля одна
і небо над нами одне –
це не мана
і це не мине.

Україна одна,
дві України – болото без дна.
Одна країна – одна Україна,
одна громадянська нація,
а якщо дві, –
то підступна провокація,
плюралізм в одній голові,
шулерська карта в рукаві.

«Дві України» –
це державності руїни,
еліти тяжкий гріх.
Україна одна для всіх,
мертвих і живих,
сущих в ній –
одній, одній, одній!

БАТЬКІВЩИНА

Одна-єдина Україна –
наша спільна Батьківщина,
наша Вітчизна,
наша Материзна,
наша Дідизна:
це ніколи не мине
і нікого не обмане.

Живи з думою про Вітчизну –
нашу рану наскрізну.

Прийде пора –
згине мара,
мине мана –
доля сумна,
загоїться рана –
зникне фата-моргана.

ДЕРЖАВНИЙ НАРОД

Виборовши свободу
людьми, грудьми, кістями
з себе стерли ми
клеймо бездержавного народу.

Хто раба в собі зборов,
той ідеологічно здоров:
не встромляй голову в ярмо –
на тобі поставлять клеймо.

Не плати меншовартості дань,
про національну гідність не забудь,
українцем стань –
громадянином будь!

Ім`я України не згадує всує –
воно благословенно:
нація повинна доводити щоденно,
що вона існує.

Ми не бидло і не хамло:
стерли з себе ми
бездержавності тавро
і стали людьми!

Держава існує як мова

МАГІЯ СЛОВА

Нація існує як держава,
держава існує як мова –
рідна, неповторна, тужава
в магії кожного слова.

Мова – Всесвіт духу,
символ його вічного руху.
Розп'яте на папері слово
воскресає знову і знову.

Словом створений світ
живе тисячі літ.

СВЯЩЕННИЙ ГРААЛЬ

Українська мова –
наша Стіна плачу:
без рідного слова
я нічого не значу.

Національний дух –
наш Ковчег Завіту,
український Дідух
з усього світу.

Національний інтерес –
наш Символ Віри,
мірило кожної міри,
в майбутнє експрес.

Патріотизм –
наш Священний Грааль,
нескінченний героїзм
і нескінченний жаль.

Незалежність –
наша Неопалима Купина,
політ мрії у безмежність
над прірвою без дна.

ПЕРШОЮ ВМИРАЄ МОВА

У кожному слові,
в огромі мови –
духовності енергетика,
нації синергетика.

Наша мова –
наша держава,
королівство слова,
свята справа.

Набирає обертів спецоперація –
української мови маргіналізація.

Під тиском русифікації
мову титульної нації
заганяють в резервації.
Агресивна русифікація –
денаціоналізації основа:
коли гине нація,
першою вмирає мова.

Коли мова себе забува,
вмирають слова.

Шепчу знову і знову
нашої молитви смисл сакральний весь:
хліб наш насущний – нашу мову,
дай нам днесь.

ДРУГА ДЕРЖАВНА МОВА

Мова – генотип автохтона,
нації надійна оборона,
національного духу оплот,
а потім вже армія і флот.

Рідна мова – нації бастіони
на останньому рубежі оборони:
накладаючи на мову вето,
її заганяють в гетто.

Друга державна мова –
культурного імперіалізму основа,
засіб русифікації,
колонізації та інкорпорації.

Неоімперське панування –
це етнокультурне домінування.

ДОСИТЬ ПРОСТОРІКУВАТИ

Досить просторікувати і пророкувати,
мовляв, скоро зникне українська мова, –
досить нас провокувати
на любов до рідного слова.

Доки буде Україна –
буде мова її солов'їна:
Україна буде стільки літ,
скільки існуватиме світ.

Музика слова –
національного духу Храм:
Україна існує там,
де звучить українська мова.

Якщо патріотизм тобі пече,
якщо тебе дістали лукаві витії –
підстав свого життя плече
під звисле небо національної мрії.

Не міняй країну –
зміни Україну!
Рідний край –
для серця рай.

Коли на вухах повно лапші,
просторікам дулю всучи
і криком душі
про Україну мовчи.

Звисле небо знесилене
буде окрилене.

УКРАЇНА ЯК СВИТОГЛЯД

Не існує нації
без самоідентифікації:
Україна як світогляд,
як світосприйняття,
як внутрішній погляд,
як серцебиття,
як почуття, як відчуття,
як самоусвідомлення до самозабуття.

Чую в гущі і в глуші:
Україна – стан душі.

Від верховенства влади до верховенства права

ВПЕРЕД У МИНУЛЕ

У минуле ведуть майбутнього сліди:
вертаються часи, що загули, –
нас знову тягнуть туди,
де ми вже були.

Нинішні «реформи» і зміни,
утиски свободи і демократії –
це диктатура плутократії
плюс путінізація України.

Каток авторитаризму
чавить демократії харизму,
на кілок владної вертикалі
насаджені вольності скрижалі.

Очевидні огидні вади
узурпації влади –
здійнявши політичну піну,
Партія регіонів приватизує Україну.

Замість тоги реформатора
Янукович приміряє френч диктатора.

ЕСЕСЕРИТЬСЯ

Я живу
в країні дежавю.

Опромінені радіацією радянзації
законодавчі новації.

Ігнорується демократичний процес,
у правлячої партії риси капереес.
Куди далі йти?
Ми за крок від шостої статті.

Президент скидається на генсека –
велике цабе і велика бека.
Правоохоронці – опричники царя:
живих хапає мертва система стара.

Проблема існує сакральна:
функціонує машина каральна,
а не механізм захисту прав –
незалежно від статусу і підстав.

Без всякого вагання
право на мирні зібрання
владою фактично скасовано:
ведіть себе, громадяни, дисципліновано!

Самоцензура знову входить в моду –
опіум для народу.

Органи безпеки – джерело небезпеки
для прав людини і прав нації:
функції їм невластиві і далекі –
спонука до внутрішньої еміграції.
Найгірша псота –
хижий писок сексота.

Наша держава –
наша вава,
біль в голові і в серці скалка –
проти пса демократії палка.

ВЕРХОВЕНСТВО ВЛАДИ

Режиму очевидні вади:
замість верховенства права
верховенство влади
і поліцейська держава.

Не плід уяви,
а обставина важлива:
без правової держави
демократія неможлива.

Демократична держава –
це верховенство права,
а не верховенство влади,
це самоврядування громади.

Верховенство влади –
синекурні посади,
чиновників орда
і на демократії узда.

Верховенство влади –
лукаві тиради,
брехні барикади,
популізм без пощади,
цинізм зради,
вакханалія безчинства
в системі судочинства,
замість стримувань і противаг
плутократичний ареопаг...

Нас водить мара –
на власну дорогу вийти пора.

Суму щем в серці ссе –
слід переосмислити усе:
державу перезаснувати,
новий лад конституювати.

Верховенство – праву,
народу – державу!

ВЕРТИКАЛЬ

Яка гідота
ця ваша владна вертикаль!
Чомусь ніхто, на жаль,
не шукає антидота.

Потрібна не вертикаль влади,
а самоорганізація суспільства,
самоврядування громади
замість чиновницького свавільства.

Відсутній поділ влади на гілки –
замість нього вертикальні кілки:
дивлячись на те, що в нас є,
перевертається в гробу Монтеск`є.

Віддайте нам горизонталь,
а свою владну вертикаль
засуньте собі в зад
і рухне тиранії фасад!

Вертикаль – апарат регресивний,
не управлінський, а репресивний.
Горизонталь – це громадянське суспільство,
не свавільство, а самовільство.

Щоб не розбитись об рифи,
слід подбати про атрибути:
обраними повинні бути
губернатори, судді, шерифи.

Ви дали силі право –
і vivat, поліцейська державо!
Дайте силу праву
і отримаєте правову державу.

Політичної волі сталь
зламає деспотичну вертикаль!

МОНОПОЛІЯ НА ВЛАДУ

Диктатура – це спроба влади
стати богом на землі:
носії цієї диявольської вади
імператори, царі і королі.

Монополія на владу
найогидніша з монополій, –
свідчить скупа на пощаду
історія тираній, деспотій, метрополій.

Влада ганьбить себе велелюдно –
і деспотична, і ліберальна –
всяка влада аморальна,
абсолютна влада аморальна абсолютно.

ПРИВИД ДЕМОКРАТІЇ

Україна заквітчана тиранії рутою –
волі нашої отрутою.

Привид демократії Україною блукає,
притулку шукає,
демократів гукає,
а їх немає.

У нас є свої
автократи, бюрократи, буржуї,
лизоблюди, лакеї і холуї.

Демократія наша дрантива –
Україною блукає альтернатива.

Влади принади
примарні в політичній глуші:
головне – не вертикаль влади,
а вертикаль душі.

ПОЛІТИЧНИЙ БЛУД

Конституційний суд
вводить нас в політичний блуд.

Слід покласти край блуду,
що переріс у проституцію –
хто захистить Конституцію
від Конституційного суду?!

Спитайте у нашого люду,
чи його не нудить
від Конституційного суду,
який в трьох гілках влади блудить?

Народ скаже: «Доволі,
софісти і казуїсти,
я з вами не захочу присісти
на одному конституційному полі».

У системі судочинства
вакханалія безчинства,
органи правоохоронні
чинять дії протизаконні.

Крізь ману, оману та облуду
неможливо пробитись до праведного суду.

Прокуратура закону не підвладна
і відверто провладна,
Вища рада юстиції неконституційна,
судді ведуть себе, мов в трибуналі, –
як грань владної вертикалі
судова система провладно-офіційна,
а не самостійна.

Хто виплатить народу контрибуцію?
Хто захистить Конституцію
від її гаранта?
Хіба що Матір Божа Оранта.

ВЛАДА ЖАГИ

Коли тиранії каток
асфальтує демократії газон, –
вірю: проб`ється свободи росток
і оживе весь газон в унісон.

Знайте, свободи вороги,
ласі на владні принади:
влада жаги
переможе жагу влади.

Страх втратити владу
владолубцем володарює –
той викликає гірку досаду,
хто метушиться під владою всеує.

Влада страху
огидніша за страх влади –
поклавши голову на плаху
не проси пощади.

Спротив – прояв життєвої сили
від колиски до могили.
Свободи раби
об`єднані духом боротьби.

Вдарить блискавка свободи
і впадуть тиранії зводи:
не лукавство і не марнославство –
восторжествує свободи самодержавство.

ВЛАДА ТА ОПОЗИЦІЯ

Наша вража влада,
наша вража опозиція:
у них спільна вада –
поза, а не позиція.
У них той же курс
на фінансовий ресурс,
а не на соціальний прогрес
і національний інтерес.

Конфлікт між народом і владою,
а не між владою і опозицією,
конфлікт між владою і громадою –
маємо справу з такою диспозицією.

Влада від народу незалежна,
неналежна, протилежна –
безмежна влада обмежених людей
з браком ідей.
Влада в опозиції до народу,
що виборює свободу.

Влада лягава –
опозиція лукава,
влада безладна –
опозиція безпорадна.
Влада – це щось грішне,
опозиція – це щось святе,
смішне, невтішне,
ні се, ні те.

Ігноруючи аксіому,
опозиція не стала альтернативою –
вина опозиції в тому,
що ця влада стала можливою.

Народ обирає владу,
а влада – опозицію:
коли нема в країні ладу –
мініайте позу на позицію.

НАШІ І ВАШІ

Збайдужілі, очужілі
наші не наші –
вони ваші.
Наші змужнілі, здужілі
рвуть жили.
Українофоби осатанілі,
українофіли осамотілі,
демократії карта бита –
штовхаються наші і ваші
навколо одного корита,
навколо одної параші.

Політичні куліси –
з сумлінням компроміси.

З собою боротьба –
вічна барикада,
пекуча ганьба –
собі зрада.

Багато діячів –
мало орачів та сіячів.

Хвастуни, хитруни, брехуни,
майстри фронди й адепти контри...
Де Кривоноси і Богуни,
Залізняка і Гонти?!

Людської мізерії кайдани іржаві
на нашій державі.

ЕЛІТА

Основна проблема останніх літ –
проблема оновлення еліт.

Ідеологічні еліти глибинні
конкурувати повинні,
а не еліти регіональні –
поверхневі, примітивні, банальні.

У нас не еліта, а кліка,
олігархату політична опіка.

Еліта – не політики гріховні,
а жертівні лідери духовні,
не цинічні апологети,
а моральні авторитети.

ВИБОРИ

Вибори – війна за владу,
а не торжество демократії,
агресивна атака на громаду
автократії, плутократії, бюрократії.

Вибори – гонка політичних технологій,
апологій і патологій,
вибори – великих грошей змагання,
а не процес голосування.
Той, хто вибори купив,
демократію натягує на свій копил.

Вибори – атракціон і аукціон,
обіцянками вистелений шлях до мети,
електорат – політичний планктон,
якого пожирають партійні кити.

Вибори – війна за владу,
а не демократії торжество:
під нестримного цинізму канонаду
політики кидають на барикаду
спотворене божество.

Прихід політичної весни
очікується восени.
Вибори – демократії фермент:
лови момент!

Прапори випери
і візьми реванш!
В Україні кожні вибори –
останній шанс.

Там нема ладу,
де влада обирає владу.
Дамо Україні Раду!

ФАЛЬСИФІКАТ

Вбивство людини і виборів фальсифікація –
найтяжчі злочини в карному кондуїті,
існує така класифікація
у цивілізованому світі.

Основа демократичного ладу –
право обирати владу
і право її контролювати:
виборці – свободи солдати.

Бюлетені – зброя пролетаріату
у боротьбі проти фальсифікату
автократу, плутократу, апарату.

Бюлетені – зброя інтелігенції –
пролетаріату розумової праці:
хай живе диктатура компетенції
і щезнуть синекурні цяці!

КАПІТАЛІЗМУ – ЛЮДСЬКЕ ОБЛИЧЧЯ!

Неконкурентна приватизація,
власності експропріація,
номенклатурне управління –
олігархічно-бюрократична резервація,
дикого капіталізму феодальна модифікація,
зубожіння бідних і багатих багатіння.

Зрощення власності та влади –
унія зловісна:
люмпенізація громади
цинізм без пощади,
демократія закулісна,
прислужливо-злісна.

Нахабний монополізм
в народну кишеню заліз,
реформ імітація –
розвитку профанація,
замість модернізації –
шлях деградації.

Соціальна несправедливість кричуща –
бідних і зубожілих тьма-тьмуца,
а багатих мізерне мноство
загрузло в розкошів убоство.

Задрипані багатії
нарощують статки свої,
а його величність народ
шукає крихту в рот.

Кепські наші діла:
хибним курсом
з виснаженим ресурсом
Україна надто далеко зайшла.

Жага наживи
не визнає альтернативи,
губить перспективи,
владі дає директиви.

Ми народ, а не юрба –
наростає класова боротьба.
Наші «форбси» –
ненажерливі мопси.

Олігархат, схаменись!
Зашкалює соціальний адреналін:
без революції Україні не обійтись,
тобто без докорінних змін.

Плутократичний капіталізм
тягне нас вниз,
його демонтаж –
порятунок наш.

Україна вагітна – роди неминучі:
небо надії очистять відчаю тучі.

Капіталізму – людське обличчя,
людині – соціальне величчя!

Будь-які «ізми» – анахронізми.

ІСТЕБЛІШМЕНТ

Україною править не президент,
а істеблішмент –
орган неконституційний,
конфіденційний, амбіційний –
центр прийняття рішень,
як реалізації самовтішень.

Сумнозвісний істеблішмент –
і це суттєвий момент –
симбіоз влади та олігархату,
апофеоз конгломерату.

Олігархи, ми вас не обирали, –
ви накрали капітали
і купили владу,
і продовжуєте красти.
Нема спасу від цієї напасті,
як їй дати раду?!

Олігархи, ми вас не обирали,
ви обрали нас –
обрали, обібрали, обідрали
в профіль і анфас.

Який контингент –
такий істеблішмент.

БАНКОВА БАНКУЄ

Банкова банкує,
Грушевського токує,
прокуратура чіпляє «за ребро»,
таможня дає «добро».

Кожен з вождів гне
Україну на свій копил.
Коли це мине?
Терпіти далі нема сил.

Болить душа:
Україна напівнаша і напівчужа.
Про нашу свободу і суверенітет
ми визнаємо із телеканалів і газет.

Фіговий листок, лукаві слова:
силова держава – не правова.

Партія регіонів хоче і рибку з'їсти
і на вертикаль сісти.
Вона взяла владу і бере власність –
кримінальна одночасність;
осідлавши фінансові потоки
вона формує парламентські блоки.
Партія влади – політичний геморой,
в ній кожен другий теж герой.

Наганяє за майбутнє страх
всяка нечисть і гидота
з політичного болота
на Печерських горбах.

Ті, в чиїх жилах
тече кров, мов ртуть,
б'ють по крилах,
що в Україні ростуть.

Зупиніться, негідники-діячі,
хаосу сіячі!

КЕРОВАНА ДЕМОКРАТІЯ

Керована демократія тиранією тхне,
нас вона не надихне –
це демократія апаратна,
непридатна, сурогатна.
Демократія керована –
це демократія згвалтована.
Не буває демократії другого сорту,
як жертви політичного аборту,
не буває демократії другої свіжості
із смородом деспотизму, що не зачах,
з блиском хижості
в зіщулених очах.

Свобода – дама примхлива:
тиранія їй альтернатива.
Завжди є бунтарі
у свободи при дворі.

ДИКТАТУРА ХАМА

Демократії драма –
незахищеність від хама:

вона безсила перед хамом,
що вважає її хламом.

Не витримує наступ хама
демократії брама.

Там, де влада пахана,
демократії хана:

замість верховенства права –
поліцейська держава.

Там картина сумна,
де панує політична шпана:

атака фуфла –
найогидніший прояв зла.

СЛУЖБА І СЛУЖІННЯ

Політика – не служба, а служіння;
служба – це політиканство,
інтриганство і шарлатанство,
служба – це байдужіння,
служіння – це поклик сумління,
жага боріння і пристрасть горіння.

Українські правителі,
українські ревнителі,
демократи й автократи,
лицарі й ренегати,
досить лапші –
режиму очевидні вади:
дбайте про вертикаль душі,
а не про вертикаль влади!

ПОЛІТИКА – КАТЕГОРІЯ МОРАЛІ

Політика – категорія моралі:
якщо ні, то отрута в бокалі.

Політика – категорія моралі:
якщо ні, то скандал на скандалі.

Політика – категорія моралі:
якщо ні, то кримінал на криміналі.

Політика – категорія моралі:
якщо ні, то демократія в опалі.

Політика – категорія моралі:
якщо ні, то деспот на п'єдесталі.

Коридори влади ведуть у лабіринт корупції

СКАЖІТЬ МЕНІ...

Памфлет

Скажіть мені,
чому дорогою йдемо безславною?
Чому на міжусобній стіні
Україна плаче Ярославною?
Ходили ми усі до школи
і нам пора прийти до тьми:
Україні майже ніколи
не щастило з вождями.

В історії нашій є містичні таємниці:
фатальні помилки та дурниці
робили наші вожді недолугі –
провокатори іноземної наруги.
Так було постійно –
колись і нині –
тому так важко Україні
бути самостійною.
І вчора, і сьогодні
дорога розбрату веде до безодні.

А чи були у нас пророки?
Так, і вони давали мудрості уроки,
але погано вчилися наші провідники
та місцевого розливу керівники.

Тепер знають у кожній хаті:
до влади прийшли нікчеми пихаті,
не державні діячі, а властолюбці погані,
не політики, а політикани,
не обранці, а засранці,
всілякі псевдо-, недо- й архі-,
плутократи, магнати, олігархи
та переважно олігофрени
з політичної арени.

Верховна Рада – не парламент,
а біржа фінансова-політична,
до демократії недотична,

«поняття сходняка» – її регламент.
Місцеві ради
землю дерибанити раді.
Міністерства – холдинги
фінансово-партійні,
інтереси в них корпоративні.

Коридори влади
ведуть у лабіринт корупції.
Не лікують від цієї вади
ні закони, ні укази, ні інструкції.

У системі судочинства –
вакханалія безчинства.
Органи правоохоронні
поводяться мов сторонні
або захищають злочинців від закону
і моляться на хабар, як на ікону.
Здириники і рейдери в регаліях і погонах
торгують честю на «тіньових» аукціонах.

В Україні править бал
фінансово-політичний кримінал.
Між ним та народом
точиться громадянська війна
і в цьому є моя вина,
бо я – з України родом.

А де суспільство громадянське?
Воно ще радянське.
А де українська нація?
У внутрішній еміграції.
У нас є Україна-мати,
а де нам українців узяти?
Скажіть мені,
українці ми чи ні?
У населення є країна
у народу – Україна.
Зденаціоналізовані істоти –
душ пустоти.

Ті, що пішли у внутрішню еміграцію,
впали в прострацію,
а хто творитиме націю?

Фермент патріотизму –
каталізатор розвитку держави,
засіб проти хвостизму
у просуванні української справи.

У всіх нас, українці-гречкосії,
конверсія свідомості має бути належною:
Україна тоді стане незалежною,
коли вийде з тіні Росії.
Як колись, так і нині
всі імперії злочинні.

Скажіть мені,
розумні та ні
національного інтересу охоронці,
хай знають спантелічені люди:
доки Україна плавати буде
у невизначеності ополонці?
Час летить вічності ракетою –
двадцять перше століття на дворі,
Україна знову стала розмінною монетою
у чужій цинічній геополітичній грі.

Скажіть мені,
ті, хто повинен це сказати:
ідуть за днями дні –
ми рухаємось вперед чи взад?!

Я люблю цю країну,
але зневажаю таку державу,
яка перетворює її на руїну,
на непотріб іржаву.
Ледь животіє здоров'я охорона,
освіта, культура та оборона.
Зник риболовецький флот,
тваринництво знищено як клас,
зникає експорт – бюджету оплот,
книгарні щезли враз.

Гине наш усеполюющий чорнозем –
гумус немов здирає бульдозер.
Зникають ліси, гинуть ріки –
природу нищать моральні каліки.
Державні заповідники –

мисливські угіддя,
де можновладці – негідники
винищують життя і сіють безпліддя.

Вода і продукти харчування
непридатні для вживання.
А де органи контрольні?
Та хліба ж у них вольні.

Мабуть, покарав нас Бог:
живемо за рахунок імпорту та в борг.

Від бідності та хвороб
населення наше вимирає.
Хіба цей факт вам серце не крає,
якщо в нього не проник
байдужості мікроб?!

Ми покликані здійснити прорив
від виродження до відродження
і виправдати цим факт
свого народження.
Щоб здійснити прорив – потрібен порив!

Наші провідники –
це напівпровідники:
вони в кризу заводять,
а з неї не виводять.
Дефолт відповідальності
на межі фатальності.
Влада діє неадекватно, нерозумно –
і кінця краю цьому не видно:
і смішно і сумно,
і боляче, і стидно.

У нас спотворена державна структура,
а ми її схиблені діти.
У нас нема еліти –
у нас є номенклатура.

І нема на те жодної ради:
у лукавстві, марнославстві, суєті
приходять до влади

все не ті, все не ті.
Стара генерація, нова дегенерація –
потрібна радикальна політична операція.

Скажіть мені –
прошу наяву та уві сні –
про такі важливі та невідкладні речі:
де ви – провідники, провісники, предтечі?!

Комплекси та рефлексії

КОМПЛЕКС ЖЕРТВИ

У натовп знедолених людей
із зболених грудей
вихаркую, як кров, крики протесту,
кидаю уламки жесту,
рву на уривки логіку тексту.

Наша влада легалізована,
але не легітимізована.
Політичні репресії –
прояв параноїдальної агресії.

Ситуація провокаційна –
перейдена лінія демаркаційна:
народ вимагає, не просить –
досить!

Власник держави – бюрократія,
бутафорний атрибут – фігова демократія.

Повнота влади –
прояв її пустоти,
глупоти і глухоти,
примарні принади і реальні вади.

Їзба ненаситних пролаз
на владу повелась –
сьогодні, як і колись,
ми на еліту не спромоглись.

Ті, хто наші права вкрав,
повинні пройти тест:
люди, позбавлені прав,
мають право на протест.

Доки нас буде жертви
комплекс жертви?
Коли нарешті
прийдуть прийдешні?!

ЛІЦЕНЗІЯ НА НИЩЕННЯ ПОПУЛЯЦІЇ

Найцинічнішим з поп-артів
є відміна стандартів –
ліцензія на нищення популяції,
як тіла нації.

Домішки, добавки, консерванти –
людського організму підступні окупанти,
вбивці з кодovими номерами
на нас чатують в харчах.
Я дивлюсь зі сльозами на очах,
як морозиво дітям купують мами.

Харчі і напої –
хвороб і смертей набої.
Скажи, наше сьогодніня безпутне,
до якої пори
глутамат натрію і трансжири
вбиватимуть нас і наше майбутнє?!

Нас отруюють через харчі
злочинці-фірмачі,
не бізнесмени,
а басурмени.
Бізнес на хворобах і смертях –
їх чорний стяг.

Владі це до лампочки:
нищить людей, басурманчики!
Про кого дбає влада така?
Про багатія, а не бідняка.
Що робити бідняку?
Копнуть владу таку.

В тумані трутизни
блукаємо, як поторочі,
дим Вітчизни
нам виїдає очі.

МАНІЯ СТАБІЛЬНОСТІ

Категорично вимагаємо ми:
порядок для казарми та тюрми,
кладовищам – стабільність,
суспільству – мобільність!

Не стабільність потрібна нам,
а розвитку тарарам:
необхідна розвитку якість нова,
а все інше бла-бла-бла.

Не товчіть в ступі воду –
підпишіть суспільну угоду:
приберіть з дороги колоду –
дайте народу свободу!

Рве пута деспотизму
раптова, вибухова
свобода слова –
могильщик авторитаризму.

Звучить свіжо і ново
і стрімко входить в моду:
слову – свободу,
свободі – слово!

Нам потрібні розвиток і мобільність,
а не «порядок» і «стабільність».
Потрібні зміни! –
гасло для України.

ХВАТАЛЬНИЙ РЕФЛЕКС

Рейдерське захоплення України
для збирання данини
не привиділось, не здалося –
сталось, відбулося.

Власник держави – бюрократія,
фіговий атрибут – бутафорна демократія:
влада в демократію бавиться незграбно –
це вигідно і звабно.

Персоніфікація соціальних варієтств,
власник непристойних багатств –
ненаситний олігархат,
сам президент йому брат.

Для багатих – низькі податки,
високі статки,
затишні офшори
і розкішні «нори».

Влада багатих дбає про багатих –
корпоративна солідарність у них.
Такий штрих,
а де ж штих?!

Захист людської гідності
та подолання бідності –
головні функції держави:
для такої заяви є всі підстави.

Соціальна політика недолуга –
над людською гідністю наруга.

ВАКХАНАЛІЯ

Влада багатства обурливо-огидна
гідра негідна, єхидна.

Стидно бути багатим,
коли навколо одні бідні.
Ти не відчуваєш себе винуватим,
твого сумління докори безслідні,
статки твої непристойно солідні.

Ви багатства не заробили –
ви його захопили:
ви – загарбники і окупанти,
такі ваші таланти.

Зупиніть вакханалію
багатіння на зубожінні,
на цинічному збайдужінні,
на падінні в аномалію!

Концентрація багатства критична –
ситуація погранична.
Зупиніть вакханалію!
Зупиніть каналію!

КОЖНОМУ СВОЄ

Тігіпко подавав надії,
а тепер подає Януковичу пальто:
облиште, Сергію, свої амбітні мрії –
вже не проголосує за вас ніхто.
Витримкою створюється вина букет –
нетерплячка псує авторитет.

Здійснивши ривок і прорив
в політичних боях без правил,
хитромудрий Литвин себе перехитрив
і поважать себе не заставив.
З владою слід так ладити,
щоб вона не могла обгадити.

Для Грищенка ПАРЄ не указ –
бравий міністр у нас.
Будучи членом ПАРЄ
Україна не може не
виконувати рішення її,
любі українці мої.

Табачник - неудачник: в нього не виходить
завжди і постійно шкодить,
а нам все те виходить боком,
на що він накинув оком.
Що світить нам в будучині?
Де Тютюнники? Табачники одні.

Кожен на землі своє щастя кує,
у кожного на небі своє сузір'я:
кожному своє,
а Януковичу – Межигір'я.
– Маєтки мої, статки мої,
все для «сім'ї», все для «сім'ї».

КОМПЛЕКС ЖАБИ

Інколи себе я на думці ловлю,
що українців не люблю
за їх заздрісне жаботиння –
чужому успіху радіти невміння.

Українців неславить
жаба, що їх давить, –
жаба, яка прилюдно лукавить,
а таємно нас бавить.

Заздрість – ненависть тиха
і безсила мста:
спідтиха жадання лиха
і кортячка забруднити дочиста.

Українська жаба –
найбільша з жаб:
найпомітніша незграба
з усіх незграб.

Українська жаба –
найогидніша з жаб:
заздрість – найпостидніша поваба
з усіх поваб.

Народжені в СРСР

РАДИ РЕЗОНАНСА

Яну Палаху

Умереть ради резонанса
разве не резон?!
Счастье – прозвучать диссонансом,
когда требуют звучать в унисон.

Исчезни суеты полусон,
сгинь состояние стресса и транса!
Счастье – прозвучать в унисон,
когда требуют звучать диссонансом!

январь 1969

СКОЛЬЗСКАЯ ГРАНЬ

Иду по тонкой скользкой грани
между рассудком поступков
и безумьем желаний,
один неверный шаг и сорвусь
в тоску и грусть –
ну и пусть!..
Я знаю это наизусть.

1976

ИМПЕРИЯ ЛИЦЕМЕРИЯ

Реальности химерия,
муляжи, дубляжи, миражи –
империя лицемерия
над пропастью во лжи.

1982

Звідки ми родом

ТРИПІЛЛЯ

Вони були – не наснилися,
вони є – трипільці розчинилися
не в історичній імлі,
а в нашій крові,
в нашій любові
до рідної землі
назавжди лишили слід.

Україна родом з Трипілля –
і Подніпров'я, і Поділля.
Археологи, часу не гайте –
в наших генах трипільців шукайте!

Трипільці усередині нас –
триває їх час:
я почувуюсь трипільцем,
я почувуюсь тубільцем.

Трипілля вийшло з підпілля,
з купальського зілля,
з фольклорного весілля.
Війна за Трипілля –
це за Україну війна:
під нами тисячоліть глибина.
Європо, тобі затямить пора:
ми – Європа стара.

Поглянь, Європо пихата,
в історичній імлі
на нашій землі
біліє українська хата.
Тут наш споконвічний слід:
на цій землі
тисячі літ
снується наш родовід.

Ті, що будь-коли
на нашу землю прийшли, –
прибульці, приплуди, зайди, –
жити нам не заважайте!

КИЇВСЬКА РУСЬ

Я – України син,
отже, рус, русич, русин
і цим горджусь:
Україна – справжня Русь.

Облиште погляд вузький:
я – українець,
не москаль і не ординець,
отже, справжній руський.

Велесової давнини
ми дочки і сини:
куди не подивлюсь –
всюди Київська Русь.

Під праруськими небесами
на прабатьківщині нашого рідного дому
мовою блискавки і грому
Перун говорить з нами.

Наші предки далекі
проклали шлях з варяг в греки
і поважать себе заставили Візантію –
гонорову імперську деспотію.

Ймення «Русь» украв у нас Петро
і не відплатив добром.
Ніде правди діти:
ми – руські, ви – московіти.

В Україні нема вакансії
для російської експансії:
куди не подивлюсь –
всюди Київська Русь.

АБОРИГЕНИ

Ми – аборигени:
предків гени
гудуть у нашій крові –
гени любові
до рідної землі
в золі і кабалі,
в хулі і хвалі.

Благословенні артерії і вени
і крові місиво густе:
наше лише те,
що увійшло в гени.

Ми – не малороси і не хохли:
ті, що уникли духовної кабали
імперської імлі
достойні хвали.

Вітер часу дме і мете,
мінються межі ойкумени:
наше лише те,
що увійшло в гени.

Я – син народу,
що обрав свободу:
кайдани і пута він рве –
бореться, бо живе.

Мінються арени і сцени,
триває історії вар'єте:
наше лише те,
що увійшло в гени.

Наш споконвічний слід
веде у широкий світ.
Ми – аборигени:
предків гени
гудуть у нашій крові –
гени священної любові
до рідної землі
в історичній імлі.

Розриті могили історичної пам'яті (цикл)

ЧИГИРИН

Чигрине, Чигрине,
не все на світі гине:
в ім'я того, що зостається,
людське серце б'ється.

Те, що відбулося, –
тільки здалося;
те, чого не було, –
загуло.

Все йде,
але не все минає –
чому, коли і де
ніхто не знає.

Виключний привілей є у нас –
привілей бути людьми.
Минає не час –
минаємо ми.

БЕРЕСТЕЧКО

Не просто програна битва –
програна виграна війна:
принизливо висока ціна,
проникливо тиха молитва
і образа гостра, як бритва.

Татар підступна зрадність,
гетьмана безпорадність,
наших зверхників недолугість,
наша звична тугість...

Славні запорожці,
ви полягли в непевний час –
ваші білі черепи і кості
палять соромом нас.

...Змарновані перемоги,
невикористаний шанс,
невтишими тривоги,
драматичний резонанс.
Тріумфальний похід до Замості
і безглузде повернення назад...
Ваші білі черепи і кості –
безрадної святині фасад.

Словечко Берестечко
і ниє сердечко:
рани України поразками ятрьть
і перемогами незабинтовані болять.

Берестечко –
української туги гніздечко.

ПЕРЕЯСЛАВ

Якби то ти, Богдане тверезий,
всі pro і contra поклав на терези
і в Переяслав не поїхав –
в Україні була б історична втіха.

Якби то ти, тверезий Богдане,
як Богун, у Переяслав не поїхав
і не віддав нам Богом дане –
в Україні не поїхала б стріха.

Якби то ти, тверезий Хмелю,
напився і в Переяслав не поїхав
та за рідну землю
помолився стиха –
в Україні було б менше лиха.

БАТУРИН

Мазепи оплот Батурин,
не спасли тебе міцні мури –
ти був знищений вщент
в один жахливий мент.

Залишилась купа золи,
ярмо імперської кабали
і сатрапи на все готові.
По Сейму червоному від крові
трупни пливли.

Непокірний Батурин
прийняв нелюдські тортури –
досі Україна зажурена
пекельними муками Батурина.

З руїн постало місто згодом,
університет воздвигли не з казни.
«Колоніальним народам
університети не нужні», –
таким був для України
вердикт імператриці Катерини.

Остання гетьманська столиця,
Батурин, «Маленький Париж»,
ти над Сеймом стоїш,
як українського духу криниця.

ЗАПОРОЗЬКА СІЧ

В усі часи, у всі віки
Україну спасали козаки:
кожен день і кожну ніч
на сторожі стояла Січ.

Знають всі народи,
знає весь світ:
Січ в історії свободи
помітний залишила слід –
в часи суцільного монархізму
вона мала демократичну харизму.

Козацька Україна –
вольності країна.
Наша слава –
Козацька держава.

В наше лицарське кубло
підступно заповзло
імперське хамло.
Січ була зруйнована,
але непогамована:
козацький дух –
до свободи нестримний рух.

Назавжди, навіки
наші предки козаки,
а ми – діти козачі,
а не прутні собачі!

КРУТИ

В часи скрути
нас спасають Крути.

За помилки політиків у біді
своїми життями розплачуються молоді:
під Берестечком триста козаків,
під Крутами триста юнаків.

Політика безпардонна –
Україна безборонна.
Марнослів'я слуги,
наївні верхогляди
вожді недолугі
безпорадної Центральної Ради.

Коли насувалась імперська імла
і наступала нахабна держиморда,
українців юна когорта
навіки в історію увійшла.

Ви Україну прикрили собою:
звичайне поле стало полем бою
і ареною слави
для народу, для держави.

Ваші могили –
наші Тернопіли,
знають мертві:
не марні жертви.

Кров пролита під Крутами в полі
зійшла паростками волі –
там, де ваша кров пролилась,
Україна незалежності домоглась.

Мені ніколи не забути
вічністю засніжені Крути.
Історичний момент:
наша вдячність безмежна,
Україна незалежна –
вам монумент.

Україна йде дорогою прощі
туди, де лежать святі ваші мощі.
Піди на Дніпра крутий схил –
ми безрідні без рідних могил.
Щоб собою бути,
поїдь у Крути.

ХОЛОДНИЙ ЯР

Нас ведуть людські путі
у місця святі.

Гайдамаки, козаки, отамани
Холодного Яру
у війні з ворогами
окупантам давали жару.

Стійкі, непохитні, нестямні
борці незламні.

Для мертвих і живих
апофеозом волі повен вщерть
на чорному прапорі імператив:
«Воля України – або смерть!»

Боротьба за свободу Батьківщини –
щастя вершини.

Нація, хвора на безнадію,
більш квола, ніж хвора на тиф.
О, як нам бракує таких,
здатних на завзяту протидію!

Ковток свободи хмільного нектару
Чорного лісу, Холодного Яру.

Ви загинули у запеклій боротьбі,
у безкінечній стрільбі,
не зганьбивши своїх прапорів –
стяг звитяги над вами замайорів.

Ведуть нас людські путі
у місця святі.

Вищі осуду і похвали
ви у вічність відійшли,
як личить молодим, –
непереможних кроком твердим.

В нас ще не вщух
Холодного Яру незламний дух.

Не погасли іскри того пожеару,
що осіли попелом на борцях –
вогонь Холодного Яру
палає в наших серцях!

ГОЛОДОМОР

Штучний голод, як засіб терору,
організований з одного штабу,
геноцид гігантського масштабу –
така суть голодомору.

Відбирали у селян зерно і продукти,
навіть сушені фрукти,
горщики викидали з печі
з їжею для малечі.

Сатрапи, які вимітали з України зерно,
були з тобою заодно, сатано.

В ті роки злочинно несамовиті
на чорнозем родючий голодом убиті
хлібороби падали працьовиті
та їх нещасні діти,
позбавлені права жити.

Незліченні невинні жертви:
на вулицях лежали мертві –
тих, що не змогли дійти додому,
скидали в одну яму, як солому.

Режиму каральна рука –
внутрішні війська
селян не випускали за межі України,
закривши віко домовини.

Вимерли цілі села –
історії нашої новела невесела:
переселенців привезли в нові поселення
і змінили етнічний склад населення.

Сталін затіяв диявольську провокацію,
щоб зламати українську націю.

За український хліб
режим багато імпорту нагріб:
знищуючи українську націю,
Сталін здійснював індустріалізацію.

Дві задачі він вирішував одночасно –
по плану, холоднокривно і вчасно.

Нарощуючи імпортні закупівлі,
цинічно раділи мізантропи в Кремлі
успіхам вбивчої хлібозаготівлі
на українській землі.

Кожен селянин, що в муках помер,
в своїй хаті чи біля плоту –
свідок злочину тоталітаризму оплоту
сталінського режиму в есесесер.

Позбавлені права на життя,
мільйони вийшли із забуття.

СОЛОВКИ, САНДАРМОХ, БИКІВНЯ

Вам пощастило, Соловки,
узнати, хто такі козаки.

Тут десятиліттями сидів у кам'яній ямі
стійкий до нестями
останній кошовий отаман
Запорозької Січі
і крізь зловісний імперський туман
дивився вперто вічності у вічі...

Інеєм смутку покритий Сандармох,
в скорбній тиші ми з ним удвох
на зламі епох.

Прокляті тридцяті
на хресті терору розп'яті.
Серце бухає в груди,
никають табірні паскуди,
мов прибуду.

На розстрільному списку розчерк,
фірмений гебістський почерк:
постріл в потилицю –
навиліт в лоб чи у вилицю.

Коли їх вбивали –
дерева кричали.
Тут вибили цвіт нації –
надію українізації.

«Геть від Москви!» –
значить в Сандармох,
в імперський мох,
у вириті рови.

Розстріляне ненародження –
перервана вагітність на відродження...

Моторошно мені
в Биківні.
Тут стогнуть могили
тих, кого сталінські кати вбили.

Жахлива метушлива гебня
возила свіжі трупи щодня
у Биківнянський ліс –
коси смерті черговий укіс.

На розстрільному списку розчерк,
до болю знайомий почерк:
постріл в потилицю –
навиліт в лоб чи у вилицю.

Поколінь покоси
падали в криваві роси.

Україна – суцільна могила
винищених поколінь:
ваші мрії – наші крила,
що підносять нас у височінь.
Амінь.

БРОДИ

Ви прийшли під Броди
в пошуках свободи,
заблукавши на чужій війні,
шукаючи броду в огні
і правди в борні.

Ви прийшли під Броди
долю побороти –
сповнені скорботи
українці жертвовної породи.

Крига ворожнечі скресла –
Україна воскресла
зі згарищ чужої війни,
де полягли її сини.

ГУРБИ

Відкинь сумнів і сум,
гніт важких дум,
наміть задалегідь –
не мимохідь –
і в Гурби поїдь.
Під відлуння упівської пісні –
поблукай у полі та в лісі:
тут у запеклому бою полягли
ті, що життя свого не берегли.

Повстанці, партизани, солдати,
стійкі, невгамовні,
незламні, жертовні,
за що ви йшли погибати?
За українську справу –
за самостійну державу.

Ви не просто йшли вмирати,
ви йшли нащадкам приклад дати –
приклад збройної боротьби,
приклад гідності, а не ганьби.
Ви не сподівались на перемогу –
ви на нашу сподівались допомогу.

Ви створили прецедент –
своєю кров'ю в історії поставили акцент.
Ви землею себе пригорнули, мов міни,
які вибухають і нині.

Довго походи вдень і вночі,
подумай і помовчи –
ти зрозумієш рано-вранці:
ми ще й досі повстанці.

МОРДОВСЬКІ ТАБОРИ

Мордовські табори
Брежнєвської пори –
сімдесяти затяті,
паростки українізації зім'яті.

Влада почала обласу
на борців за українську справу,
за незалежність і свободу
для людини, для народу.

Маючи помисли чисті,
на прою стали нонконформісти.

Достойні героїзації
мученики за права нації
і за права людини
в тривожні часи і лихі години.

Під колесами репресивної машинерії
ви принесли священні жертви –
повстанці проти імперії,
що прагла нас зжертви.

Ваші шляхетні устремління
замішані на протесті, –
в'язні сумління,
лицарі честі.

ПРИВИДИ МИНУЛОГО

Поставили в Україні
пам'ятник Катерині,
тій, що Січ руйнувала
та Україну розпинала.
Одесо, чия ти мама?
Російських нацистів?
Ти прекрасна дама
артистів та авантюристів.

Голомозий ідол стирчить
в Києві на Бессарабці
на незалежність в атаці,
а народ мовчить,
благоденствує влада –
значить так і «нада».

У Харкові душитель свободи
на площі Свободи стовбичить:
невже спихнуть його не мав нагоди
наш народ бунтівничий?

Привид Сталіна світом блукає,
соратників шукає –
нарешті знайшов в Україні притулок,
провулок, закоулок,
в славному Запоріжжі
на політичному бездоріжжі.

Невже Україна українофобів заповідник
та імперської зарази розплідник?!

ДЕ НАША СЛАВА?

Де наша слава?

Вкрали кості Ярослава
і кості Данила,
поцупили булаву Богдана,
у Суботові розрита могила –
України глибока рана.

Сплюндрували могилу Сірка,
спалили хату Франка,
вбили Симоненка, Стуса, Івасюка,
Білозіра, Чорновола, Червонія –
плач, Україно моя.

Вандали нищать архітектуру,
живопис і скульптуру.

Щем втрат серце ссе:
вигублюють усе,
що символом українськості стає –
наше, рідне, своє.

Болять наші душі
в рубцях від ран,
а байдужі буржуї й чинуші
збагачують себе і свій клан.

Нема тому прощі,
хто топче святі мощі.

Де наша слава?
Де наша держава?

ІСТОРИЧНОЇ ПАМ'ЯТІ СКЛЕПИ

Гріх забувати своїх –
героїв пам'ятаймо,
ворогів не забуваймо,
але не згадуймо їх.

Лікуючи нас від політичної параної,
від участі в марнославства вертепах, –
достойно спочивають герої
в історичної пам'яті склепах.

Над ними обеліском височить час –
наші герої світяться в нас:
історична пам'ять народу знесилена
буде окрилена.

Що робити?

ДВА ФРОНТИ

У битви за Україну два фронти –
внутрішній і зовнішній.

Ми народ, а не гній:
добровольцем записався ти?

Фронти неозорі
врізаються в зорі.

В битві за Україну
ми стали в оборону –
до перемоги або загину,
до перемоги, тобто до скону.

ЩО РОБИТИ?

Що робити?
Жити!
Плуга перти
та вpirатись рогом.
Живи задля того,
за що варто вмерти.

Наші доблесті, подвиги, звитяги
історія бере до уваги.
Перед смертю всі ми рівні,
перед безсмертям – ні.

Свобода – остаточно усвідомлений обов'язок

Афористичні мініатюри

Влада

Не ми маємо владу – влада має нас.
Якщо влада витікає із свого єдиного джерела,
яким є народ, то більше ніколи вона туди не повертається.
Обмежені політики прагнуть безмежної влади.
Влади не вистачає тому, кому не вистачає розуму.
Чим менше влади, тим вона краща, чим влада краща,
тим її менше.
Суть влади проявляється у зловживанні нею.
Коридори влади ведуть у лабіринт корупції.
Якщо відбувається зрощення влади і бізнесу,
то корупція стає національною бізнес-ідеєю.
У боротьбі влади з мафією, мафія на боці влади.
Влада розбещує тих, хто її гвалтує.
Влада ніколи не прощає народів своїх помилок.
Всяка влада від диявола, окрім влади Господа Бога.

Політики

На гребені політичної хвилі багато піни.
Бійтеся політиків, які пропонують прості рішення,
бо вони – детонатор складних проблем.
Не вірте політикам, які говорять правду, бо від них
можна очікувати чого завгодно.
Нечесний політик ошукує нечесно, чесний політик
ошукує чесно.
Політична страва потребує приправи шарлатанства.
Якщо політик говорить про насущні потреби народу,
він думає про наступні вибори.
Політична позиція – найнезручніша з поз.
Політик від повії відрізняється нездатністю дати те,
чого від нього очікують.

Демократія

Якби не вибори, демократія була б ідеальною формою
суспільного устрою.

Демократія вимагає жертв – і вони йдуть до виборчих урн: охочих бути обманутими зупинити неможливо.

На дні виборчих урн холоне попіл демократії.

Якщо виборці не хочуть йти на вибори, ніщо не може їх зупинити.

Значення має тільки одне: яку б владу ми б не обрали, ми не будемо при владі.

Якщо народ не обрав того єдиного і неповторного, призначеного йому долею президента, то такий народ себе врятував.

Для демократів найкращим способом пересваритись є спроба домовитись.

Інколи мені не хочеться бути з тими, на чиєму я боці.

Найбільш принизлива поразка демократії – це перемога над демократією при допомозі демократії.

Свобода

Свобода – остаточно усвідомлений обов'язок.

Свобода – відсутність вибору: у порядної людини вибору немає. Той, у кого є вибір, діє не так, як повинен діяти, отже, він негідник.

Проблема обов'язку – це проблема совісті.

Найкраще виконаний обов'язок – найбільш адекватний прояв свободи волі.

Свобода слова

Свобода слова – це розкіш, яка є першою необхідністю.

Журналісти – засланці демократії: вони заслани у суспільство богинею демократії – свободою слова. Якщо журналіст умисно відступає від істини, то він перестає бути журналістом і стає політиком.

Якщо журналісти пишуть, віщають, волають, а влада ні на що не реагує, – то це не свобода слова, а шизофренія.

Прес влади існує там, де нема влади преси.

Свобода слова – пес, який виляє хвостом при появі хазяїна.

Оптимісти та песимісти

Маємо те, чого могли б не мати, і не маємо того,
що могли б мати.

Маємо те, за що нас мають.

Так жити не можна до тих пір, поки так можна.

Песимісти вважають, що гірше ніж є, бути не може,
а оптимісти – що є краще, ніж буде.

Будьте реалістами – живіть ілюзіями.

Політика – мистецтво неможливого

Афоризми

Політика – мистецтво неможливого: досягнення
можливого не вимагає мистецтва.

Майбутнє належить тим політикам, які поєднують
політику і мораль на основі примату духовності над
політикою.

Політика брудна справа тому, що вона замацана брудними
руками політиків.

Україна розвивається в протилежному напрямку від того,
в якому рухається.

Україна – частково вільна країна, тобто демократією
трохи вагітна.

Не буває демократії другого сорту.

Демократія була створена меншістю, а її плодами
користується більшість.

Диктатура більшості – не демократія, а більшовизм;
кожен змах руки Чечетова – замах на демократію.

Тупі і послідовні властолюбці, на обличчі яких демократія
навіть не ночувала, незграбно бавляться в демократію.

Деспотія – вертикаль зверху до низу, демократія –
самоорганізація знизу догори.

Народ – не ваш актив, не розпоряджайтесь ним.

Демократія – лукава спроба обманути свободу, вибори –
лукава спроба обманути демократію.

Основна проблема кожної країни – це її влада.

Влада любить народ, народ її теж ні.

Від турбот влади про народ нема жодної ради.

Якщо влада не може дати народу багатства, то вона
повинна дати йому справедливість.

Влада подавляє все, що важко контролювати; слабкість
влади проявляється в нарощуванні силових структур.

Будь-яку критику влада сприймає як святотатство.

Влада знаходиться в постійній спробі згвалтування
свободи слова.

Будь-яка держава є поліцейською за визначенням –
різниця тільки в мірі і ступені.

Поліцейська держава постійно знаходиться в стані війни
з власним народом.

Правоохоронні органи захищають право від народу,
а злочинців від закону.

Система правосуддя – система лівосуддя: судді постійно ходять наліво.

Якщо служба безпеки виконує політичну та ідеологічну функцію, то це ознака тоталітарного режиму.

Якщо влада кудись веде, то тільки в тупик; якщо опозиція кудись йде, то тільки до влади.

Опозиція – пропозиція альтернативи, а не критика влади.

Там, де є окупанти, є партизани: не перетворюйте опозиціонерів на партизан.

Інстинкт самозбереження – мозок влади.

Гілки влади засиджені корумпованими чиновниками, як сідало в курятнику.

Основним ворогом влади є влада: революцію готує не опозиція, а влада.

Неблагонадійність до влади – благо для країни.

Брак бунту має більш згубні наслідки, ніж бунт.

Влада може отримати перемогу у боротьбі з окремими людьми і навіть цілим народом, але вона не може отримати перемогу в боротьбі з часом.

Політика – це гроші, велика політика – це великі гроші.

Гроші не пахнуть, вони смердять газом, нафтою, кров'ю.

Гроші люблять тишу, особливо коли їх крадуть.

В парламенті рахують не голоси, а гроші, голоси зважують.

Політично можна вижити тільки в зграї, тобто в партії; партія – це зграя хижаків по захопленню влади.

Найдорожче, що є в політика, - це репутація; втрата репутації – найтяжча із втрат.

Політична розпушта – найогидніша з розпуст.

Політичні суперники завжди вороги, навіть якщо вони соратники.

Обіцяв поламати стереотипи, а наламав дров.

Депутат довго перебуває під враженням від свого виступу.

Депутат постійно заклопотаний тим, щоб не промахнутись обличчям в грязь.

Єдинодумствіє – одна думка на всіх, точка зору – світогляд, звужений до точки.

Демократичною країною править не влада, а громадська думка.

Додаток

Штрихи до портрета українського ренесансу (деякі виступи і публікації Володимира Черняка)

Із доповіді на Установчому з'їзді Народного руху України
8 вересня 1989 р.
(витяг із стенограми)

Основна причина кризи, в якій опинилась наша економіка, наше суспільство така: одержавлення всього і вся – засобів виробництва, людини, партії, ідеології, науки, культури. Держава перетворилася на монстра, який душить усе живе. Це надмонополізація і надцентралізація.

Вихід із кризи можливий на основі роздержавлення засобів виробництва, людини, партії, ідеології, культури. У сфері економіки ми стоїмо перед необхідністю денационалізації засобів виробництва, принаймні, певною мірою; передачі й продажу їх трудовим колективам, а ще – перед необхідністю децентралізації управління економікою на рівні підприємств, територій, республік.

Потрібно розбити монополію на власність, монополію на владу і монополію на істину. В цьому я вбачаю вихід із кризи. І, мабуть, потрібно розпочати з того, щоб розбити монополію на істину. А це неможливо доти, доки в нас не буде незалежної преси. *(Оплески)*.

Увесь світ захоплюється нашою гласністю. Світ це може робити, а нам це не личить. *(Оплески)*. У нас – напівгласність, дозована гласність, неповна, хоч нам потрібна повна гласність. Але і цього замало, бо нам потрібна не гласність – нам потрібна свобода слова. *(Оплески)*. Без цього ніякі зміни в суспільстві неможливі.

На передній край перебудови зараз висунулося два питання. Це питання про власність і питання про владу. Ось які питання зараз вирішуються. Я впевнений у тому, що Народний рух України зробить свій вагомий внесок у розв'язання цих питань. *(Оплески)*. І від цього залежатиме наше майбутнє.

Особливість поточного моменту полягає в тому, що дуже повільно, суперечливо, болісно відбувається перехід від старої системи господарювання до нової. Ми живемо у своєрідний перехідний період, а основним питанням цього періоду є питання – хто кого? Ось як зараз історією поставлено

питання – хто кого? Або прихильники перебудови подолають її противників, або навпаки.

Потрібно змінити не тільки систему нашого господарювання, а й модель нашого суспільства. Всі ми – полонені сталінської моделі. Проблема полягає в тому, щоб вирватись за її межі, бо всі ми – заложники неправильних, неефективних і злочинних рішень. Зламати командно-бюрократичну, адміністративну систему – ось завдання, яке ми повинні розв'язати, хоч, до речі, я не зовсім згоден з такою назвою: у нас не адміністративна система, а авторитарна. (*Оплески*). І тому – зараз ідеться про те, щоб створити державно-правові механізми подолання авторитаризму, абсолютизму і деспотизму.

Що зараз відбувається в країні? Горбачов лібералізує авторитарну систему, а Рижков модернізує адміністративно-командний апарат управління. (*Оплески*). Зараз на сесії Верховної Ради СРСР піклуються про те, щоб підібрати сильних міністрів. Потрібно міняти не міністрів, а систему. І чим будуть сильніші міністри, тим гірше, тому що вони довше протримають цю систему. Існує єдиний спосіб перемогти відомства. Це – знищити їх! (*Оплески*). Необхідно зняти бюрократичний зашморг з нашого суспільства, з ший нашої економіки.

У нас зараз іде апаратна перебудова. Я думаю, що гаслом дня може бути: від апаратної перебудови – до перебудови апарату. (*Оплески*). Без цього перебудова приречена. У нас поки що відбувається не демократизація, а лібералізація в країні. На Україні у нас демократизацію розглядають, як дестабілізацію. А тих, хто виступає за демократизацію, називають екстремістами. (*Оплески*).

Головне зараз – вирватися з полону сталінської моделі. Суть перебудови полягає в десталінізації економічного, політичного, суспільного і духовного життя.

Який же шлях виходу? Вихід із кризи можливий тільки на основі плюралізму – економічного, політичного й ідеологічного. І знову ж вирішальне значення мають зміни в політичній системі. Ми бачимо, що нездійсненність реформи політичної системи гальмує зараз економічну реформу.

Завдання полягає в тому, щоб розбити монополію на владу. Інколи кажуть так: партія безконтрольна, треба поставити партію під контроль. Це правильно. І кажуть так: треба прийняти закон про партію. Я вважаю, що це буде якраз юридичне увічнення монополії партії на владу. Нам потрібен не закон про партію, навіть не закон про партії, нам по-

трібен закон про громадські організації (*оплески*), які вступають між собою в конкурентну політичну боротьбу.

Хоч як це комусь не подобається, а ми зараз втягуємось у смугу політичної боротьби. Відсутність такої – це аномалія, нонсенс. Однопартійність – це історичний нонсенс нашої країни. (*Оплески*).

Нарешті, економічний плюралізм. Це – різноманітність форм власності й різноманітність форм господарювання. Економіці нашої потрібен увесь спектр форм власності – від суспільної до приватної. Йдеться про такі форми власності, як державна, кооперативна, індивідуальна, приватна, республіканська, муніципальна, тобто – власність Рад народних депутатів. Ідеться про принцип плюралізму форм власності, про принцип їх рівнопріоритетності й конкурентності.

Тому ми стоїмо перед необхідністю перебудувати передусім систему відносин власності. Нам зараз потрібен закон про землю – передати землю тим, хто обробляє її. Ми стоїмо перед необхідністю радикальної земельної реформи. Не оренда нам потрібна, а радикальна земельна реформа, закон про землю. (*Оплески*).

Нам потрібен закон про власність, який би став юридичною основою багатоманітності форм власності і конкурентності їх між собою, нам потрібен новий закон про державне підприємство, який би розкріпачив державний сектор, зняв з нього кайдани і пута.

Нам потрібен закон про органи державного управління, тому що реформа блокується зверху, душиться. Я вважаю помилковою спробу здійснити реформу на підприємстві, не міняючи, по суті, системи відносин підприємств, об'єднань із міністерствами, відомствами, комітетами, Держпланом. Тому ми зараз стоїмо перед необхідністю поставити цю систему взаємовідносин на зовсім іншу основу.

І, нарешті, нам потрібен закон про економічну самостійність республік. (*Оплески*).

І. Драч. Володимире Кириловичу, може, це гарний кінець чи ні?

В. Яворівський. Таке гарне місце, справді, закінчить...

В. Черняк. Економічний суверенітет республіки – суверенітет на її потужності. Тому я вважаю, що нам потрібно піти далі цим шляхом, потрібно перейти від державного союзу до союзу держав. (*Оплески*).

Потрібно розвивати, поглиблювати ринок. Це єдиний послідовний демократ, який здатен подолати бюрократизм,

використовувати різні форми зв'язків із зовнішнім ринком. Я вважаю, що нам треба оголосити нашу республіку зоною вільного підприємництва. Вільні зони в республіці з вільним ринком. Тобто – від вільних зон, від вільного ринку – до вільної України! (*Оплески, вигуки: «Слава!»*).

Із виступу

на IV з'їзді народних депутатів СРСР в Кремлі

21 грудня 1990 р.

(*витяг із стенограми*)

Реакционеры, централисты и империалисты объединились и пошли в наступление. Во главе переворота стоит М.С. Горбачёв. (*Шум в зале*). Возможно, он сам не знает об этом. (*Шум в зале*).

Требую для себя все новых и новых полномочий, он создаст правовые основы для диктатуры (возможно, не для себя лично). Диктатура грозит со стороны Президента, диктатура грозит со стороны номенклатуры. Собственно, ничего нового в этом нет – уже 70 лет у нас диктатура номенклатуры. Новое состоит в том, что попытка низвергнуть диктатуру номенклатуры поставлена сейчас под угрозу срыва.

Мы не можем строить государство под определенного человека. Укрепление исполнительной власти идет за счет ослабления законодательной власти. Мы все время говорим, что президенту не хватает полномочий. А может быть, ему не хватает чего-то другого. Например, твердой позиции, последовательной линии, эффективной политики.

На нашем съезде ставился вопрос о недоверии М.С. Горбачёву. Однако необходимо ставить вопрос о недоверии не Горбачёву, а о недоверии КПСС. Надо ли защищать Президента? Да, его надо защищать от Генерального секретаря ЦК КПСС.

Предложенные поправки к конституции усиливают централизм и бьют по суверенитету республик. Суверенитет – это дорога, ведущая к храму. Давайте не будем лукавить: наша страна – это империя лицемерия. И слава богу, она перестает быть такой благодаря Горбачёву.

М.С.Горбачёв действует как Президент унитарного государства. Своими указами он пытается перечеркнуть путь народов к независимости, но это уже не в его силах и не в его власти. И не во власти Язова, Крючкова и Пуго. Рушится последняя в истории империя, и логику истории никому не

дано отменить. Говорят, пушки – последний довод королей, и очень бы не хотелось, чтобы последним доводом Горбачёва стал Язов.

На Украине есть силы, стремящиеся последовательно провести ее деколонизацию. Это те люди, которые считают: никто кроме Господа Бога и народа Украины, не вправе решать ее судьбу. Это те люди, для которых государственная независимость Украины – цель и смысл жизни. Это те люди, которые избавились от комплекса малороссов. Напрасно депутат Гуренко с этой трибуны столь легкомысленно и однозначно оценил ситуацию на Украине.

Программу выхода из кризиса можно выразить одним словом – суверенитет. Меня очень тревожит, что именно этот путь выхода из кризиса не признан Президентом и Съездом, как единственно возможный в этой ситуации. Съезд отказался включить в повестку дня вопрос о признании деклараций о суверенитете республик. Это меня еще раз убедило в том, что депутатским корпусом, сидящем в этом зале, не может быть принято ни одно жизненно важное для народа решение.

Основная причина ситуации, в которой мы оказались, - безнравственность: безнравственная власть, безнравственная экономика, безнравственная экология. Не решив проблемы нравственности власти, мы не решим ни одной проблемы. Та власть, которую мы имеем, изначально порочна. На вопрос «что делать?» следует ответить – отстранить от власти тех, кто виноват.

Из виступу
на засіданні Верховної Ради України
1 липня 2005 р.

У стані важких роздумів я вийшов на цю трибуну... Не все я робив правильно і мені є чого соромитись. Але так соромно, як сьогодні, мені ще ніколи не було. Виходить на трибуну перший Президент України. Виходить не Леонід Макарівч Кравчук, виходить не голова фракції СДПУ(о), виходить історична постать. Леоніде Макарівчу, ваше ім'я записано на скрижалях історії, ви державний діяч, ви підписали у Біловезькій Пущі історичний вердикт і ви цим повинні пишатися. Це, можливо, єдине, що гідне того, щоб ви пишалися у своєму житті. І сьогодні ви виходите на трибуну і відрікаєтесь від історичного вчинку. Із-за чого? Якби

ви це зробили із якоїсь поважної причини, а не із-за Шуфрича, Різака, Прошкуратової зі сльозою. Друзі, це – мішура, це ж – шантрапа!

Леоніде Макаровичу, ви історична постать. З такого незначного приводу не можна цього робити, якщо ви виходите на цю трибуну і заявляєте, що ви зрікаєтесь незалежності України тому, що одні спровокували, а інші ідіоти пішли на провокацію. І тих, і інших треба карати – це правильно.

Я не підтримую нинішню владу, я, можливо, є опозиціонером до нинішньої влади, якщо ви хочете. Її треба «мочити», але «мочити» не вам і не таким чином, як це ви зараз робите, відрікаючись від свого історичного вчинку.

публікації

КАПІТАЛІЗМ З «ЛЮДСЬКИМ ОБЛИЧЧЯМ»

Світова фінансово-економічна криза є крахом примітивного лібералізму, а також провалом державними регуляторами своєї роботи. У зв'язку з цим формування посткризової моделі економічного розвитку пов'язане, по-перше, з переходом до стриманого лібералізму в поєднанні з поміркованим протекціонізмом, по-друге, з оптимальним поєднанням ринкових механізмів і державного регулювання економіки, яке не слід ототожнювати з державним втручанням, ручним управлінням, методом гасіння лісових пожеж. Наголошую: йдеться про державне регулювання, а не втручання.

Ще один акцент: у зв'язку з бідністю і зубожінням широких верств населення стала очевидною необхідність переходу до соціального лібералізму, пов'язаного з перерозподілом фінансових ресурсів в бік вирішення соціальних проблем.

У сучасному світі домінує фінансова, а не ринкова економіка. Це саме та деталь, в якій сидить чорт. У фінансовій економіці править бал фіктивно-спекулятивний капітал. Безконтрольна віртуалізація фінансового капіталу послужила детонатором кризи.

Отже, суть трансформації старої моделі в нову полягає в переході до фінансово-ринкової економіки з розвинутим державним регулюванням, прогнозуванням, випереджаю-

чим плануванням, тобто з урахуванням потреб і перспектив розвитку, із здійсненням процесу вмонтування ринкової економіки в інституціоналізм, з переходом до соціального лібералізму.

Ще один суттєвий момент: у посткризовий період світ має повернутися до «зеленої» ідеї. Йдеться про «зелене» відродження, «зелене» зростання, «зелений» розвиток, що ґрунтується на припливі інвестицій у відновлювальні джерела енергії, екологічно безпечне виробництво, «зелені» технології. Щоб вижити, світ повинен «позеленіти».

Формування нового обличчя моделі економічного розвитку пов'язано із ліквідацією разючої глобальної нерівності у споживанні товарів і послуг. Останні з доступних статистичних даних, які відносяться до 2005 р., свідчать, що найбагатші 20% земель споживають 76,6% всіх товарів і послуг глобальної економіки, а 20% найбідніших земель – 1,5% світового багатства.

В Україні трансформаційні задачі переходу до нової моделі розвитку ще більш складні. Вони пов'язані з необхідністю здійснити демонтаж плутократично-олігархічного капіталізму, суть якого полягає в тому, що кримінально-кланова система, осідлавши фінансові потоки, контролює державу і процес виробництва, обміну, розподілу і споживання суспільного продукту.

Наслідком неадекватного, неефективного і злочинного економічного «реформування» в Україні стала неприпустимо високою концентрація національного багатства у власності невеликого кола осіб, разюча диференціація доходів на тлі цинічно - надмірної розкоші фінансово-політичної верхівки, бідність і зубожіння широких верств населення. По масштабах бідності Україна належить до найбідніших країн Європи, після України йде тільки Молдова. Якщо взяти схематично, то структура багатства в Україні виглядає наступним чином: 5% найбагатших і багатих людей володіють 70% багатства, 70% бідних і найбідніших людей володіють 5% багатства, «середній клас» (25% населення) володіє 25% багатства.

Вихід із системних деформацій можливий тільки на основі системи заходів, що мають здійснюватися практично одночасно, а не послідовними кроками.

Для того щоб пом'якшити, а ще краще усунути кричущу соціальну нерівність в Україні необхідно:

Здійснити крупний соціально-економічний маневр, суть якого полягає в переході від обмежувально-

стримувальної політики доходів до політики стимулювання їх зростання. Основною соціальною проблемою в Україні є оплата праці, проблема заробітної плати, отже, проблема подолання бідності населення, що працює. Будь-які соціальні пільги, субсидії, преференції, виплати при народженні дитини – це паліатив. Без радикальної реформи політики заробітної плати проблему бідності широких верств населення розв'язати неможливо. Тому одним з найбільш невідкладних завдань є підвищення заробітної плати з метою виконання нею відтворювальної та стимулюючої функцій. Україна посідає передостаннє місце в Європі (перед Молдовою) за розвитком внутрішнього ринку та купівельною спроможністю населення.

Політика доходів повинна спиратися на соціальні стандарти, такі як прожитковий мінімум, мінімальна заробітна плата, яка має бути щомісячною та погодинною. Перш за все слід визначити науково обґрунтований реальний прожитковий мінімум. Наступний крок – підвищення мінімальної заробітної плати до рівня прожиткового мінімуму, що забезпечить суттєве зростання середньої заробітної плати. Такі зміни сприятимуть суттєвому підвищенню питомої ваги заробітної плати у собівартості продукції та у ВВП. А, це в свою чергу, неминуче зумовить зростання платоспроможного попиту та сприятиме зростанню внутрішнього ринку. Розвиток економіки без зростання платоспроможного попиту гальмується.

Отже, йдеться про перехід від дешевої до дорогої робочої сили, що сприятиме оновленню виробничого апарату, ступінь зношення якого сягнула 70 – 80%. Дешева робоча сила – гальмо науково-технічного прогресу. Теорія і практика дешевої робочої сили є вкрай шкідливою не тільки для забезпечення економічного зростання, а й з точки зору зростання індексу людського розвитку.

Хибним є твердження, що зростання заробітної плати неминуче веде до зростання цін. Насправді ж зростання заробітної плати призводить до зростання цін лише за однієї умови – відсутності зростання продуктивності праці.

Зростання заробітної плати потягне за собою зростання пенсій. Об'єктивною основою зростання пенсій має бути зростання заробітної плати, а не суб'єктивно встановлені добавки до пенсій.

Здійснити перехід від закритих до відкритих акціонерних товариств, сприяти процесам акціонування широких верств населення і відповідно трансформації

плутократично-олігархічного капіталізму в «народний» капіталізм на основі розвитку ринку цінних паперів та іпотеки. Замість акціонування у нас була проведена сертифікація і неконкурентна приватизація, що послужило причинами формування олігархічного капіталізму. Акціонування широких народних мас, по-перше, перетворює їх на співвласників підприємств, по-друге, сприяє зростанню добробуту на основі отримання дивідендів. Саме тому чиниться такий шалений опір перетворенню закритих акціонерних товариств у відкриті.

Здійснити перехід у податковій політиці до оподаткування фінансових потоків, що означатиме ліквідацію такого криміналізованого податку, як ПДВ, і сприятиме «детінізації» економіки, зростанню ВВП і надходжень до бюджету. Потрібно значною мірою перекласти податковий тягар з фізичних осіб на юридичних осіб, тобто з заробітної плати на прибутки.

Слід перейти на прогресивне оподаткування фізичних осіб, тобто диференціювати податок на заробітну плату в діапазоні від 10 до 30 % в залежності від її розмірів. Бідні повинні платити менше, а багаті більше, що сприятиме виконанню податками об'єктивно притаманної їм функції перерозподілу багатства від багатих до бідних.

Слід ввести справжній податок на багатство, перш за все на нерухомість і на розкіш.

Ввести контроль за видатками (покупками), змістити акцент з контролю над доходами на контроль над видатками.

Вести відповідальність за неправильне декларування доходів (покарання за брехню в декларації).

На основі прийняття відповідного закону перекрити канали відтоку прибутків в офшорні зони.

Перекрити канали нецільового використання і розкрадання бюджетних коштів, перш за все через тендерні державні закупівлі.

Створити сприятливі умови для розвитку малого і середнього бізнесу шляхом спрощення податкової системи, зменшення податкового тиску і рівномірного розподілу податків, відновлення кредитування економіки і здешевлення кредитів, реформування регуляторної політики.

березень 2010

АКТУАЛІТЕТИ ПОЛІТИКИ РОЗВИТКУ

Стривожений світ шукає вирішення економічних, соціальних та екологічних проблем у політиці розвитку. У людства існує єдина можливість уникнути зіткнення з майбутнім – це конструювання його. Політика розвитку – стратегічна технологія конструювання майбутнього. Вона включає визначення цілей, засобів їх досягнення і механізмів реформування.

Нині в Україні тільки лінивий не говорить про стабільність. Але нам потрібна не сумнозвісна стабільність, а розвиток, точніше стабільний розвиток.

Основна проблема соціально-економічного розвитку України – це проблема якості. Вирішення цієї проблеми пов'язане з утвердженням: по-перше, нової якості влади, по-друге, нової якості економічного розвитку, по-третє, нової якості життя.

Основними критеріями оцінки ефективності діяльності влади повинні стати динаміка індексу людського розвитку, зростання середньої тривалості життя, поліпшення співвідношення народжуваності та смертності. Індекс людського розвитку включає очікувану тривалість життя при народженні, середню тривалість навчання, очікувану тривалість навчання, валовий дохід на душу населення по паритету купівельної спроможності.

За рівнем індексу людського розвитку станом на 2011 рік Україна знаходиться на 76 місці в світі. В 2011 році в Україні очікувана тривалість життя складала 68,5 років, очікувана тривалість навчання 14,7 років, валовий дохід на душу населення (по паритету купівельної спроможності) 6175 доларів. За рівнем освіти Україна близька до розвинутих країн, а за рівнем валового доходу на душу населення замикає сотню країн світу і примикає до відсталих країн. По валовому доходу на душу населення Україна знаходиться позаду Румунії (11 тис. дол.), Чорногорії (10 тис. дол.), Болгарії і навіть Албанії. Серед пострадянських країн по цьому показнику після України йдуть Грузія та Молдова.

Утвердження нової якості економічного розвитку потребує виведення України на траєкторію екосоціального розвитку. Це пов'язано із залученням природного та людського капіталу в інноваційну модель, із визначенням соціальних та екологічних стандартів та їх суворим дотриманням. Акцент переноситься на вирішення соціальних і екологічних проблем.

В цьому контексті слід вирішувати питання якості економічного зростання. Передусім йдеться про перехід від екстенсивних до інтенсивних факторів зростання, про зміни в структурі самого ВВП. Потреби повинні задовольнятися не стільки за рахунок темпів зростання, скільки за рахунок підвищення його якості. В Україні ВВП зростає переважно за рахунок проміжного, а не кінцевого продукту. Проміжний продукт – це повторний рахунок, який фіктивно збільшує ВВП. Статистика гонить «порожняк». На зміну культу індексу ВВП повинен прийти пріоритет індексу людського розвитку.

Задля досягнення нової якості економічного зростання слід розвивати сферу високих технологій, оновлювати виробничі фонди на основі підвищення норми амортизації та норми виробничого нагромадження і скасування ввізного мита на високотехнологічне обладнання, якого немає в Україні.

Перехід до нової якості життя пов'язаний із визнанням того факту, що основною соціальною проблемою України є оплата праці, проблема заробітної плати, отже, проблема подолання бідності працюючого населення. В Україні бідними є не тільки безробітні, як це буває в інших країнах, а й працівники. Без радикальної реформи політики заробітної плати проблему бідності широких верств населення розв'язати неможливо.

Зростання заробітної плати сприятиме зростанню платоспроможного попиту, а значить і зростанню виробництва. Зростання платоспроможного попиту – рятівне коло для економіки. Тільки покупець спроможний витягти економіку з кризової ями.

Прийнято вважати, що в період кризи потрібно обмежувати витрати. Навпаки, уряд повинен стимулювати витрати, як державні і бізнесові, так і витрати населення. Ніщо так не поглиблює кризу, як відкладання витрат на майбутнє. Потрібно витрачати гроші, підтримуючи розвиток.

Де взяти гроші на зростання соціальних стандартів?

1. За рахунок скорочення видатків бюджету, які не є вкрай необхідними і доцільними. На основі інвентаризації видатків можна зменшити обсяги або анулювати ряд видатків. Зокрема, слід урізати видатки на утримання зростаючої армії чиновників (в нашої бідної країни надто дорога держава).

2. За рахунок унеможливлення нецільового використання бюджетних коштів та їх розкрадання.

3. За рахунок «детінізації» економіки (за підрахунками, приблизно 40 % нашої економіки знаходиться в «тіні»). Одні юридичні і фізичні особи платять нестерпні податки, інші уникають їх сплати. За рахунок рівномірного розподілу податків між його платниками можна отримати суттєві суми надходжень до бюджету. Суть проблеми не стільки в зменшенні податкового тиску, скільки в рівномірному розподілі податків.

4. За рахунок цільової грошової емісії. Підкреслюю, цільової, а не загальної. Це, як кажуть в Одесі, дві великі різниці. У нас, як тільки скажеш про емісію – зразу істерика: буде інфляція! Наголошую: загальна емісія породжує інфляцію, а цільова кредитна і грошова емісія є інструментом кредитної і грошової політики в контексті ефективної економічної і соціальної політики. Отже, йдеться про цільову грошову емісію на покриття видатків, пов'язаних із зростанням мінімальної заробітної плати і пенсії, підкреслюю, мінімальної, а не взагалі заробітної плати чи пенсії. В цьому і полягає цільова спрямованість емісії. Наша влада діє з точністю до навпаки. Замість того, щоб вирішити питання зростання соціальних стандартів, в тому числі шляхом цільової грошової емісії, влада здійснює різні соціальні виплати на основі загальної емісії, чим сприяє інфляції.

5. За рахунок зростання ВВП на основі створення сприятливого інвестиційного клімату, перш за все посилення стимулюючої ролі податків при переході до оподаткування фінансових потоків, оздоровлення банківської системи і поновлення кредитування реального сектору економіки, введення податкових пільг на інновації та інвестиції (більше жодних пільг бути не повинно), використання цільової кредитної емісії під конкретні інноваційні та інвестиційні програми. Інвестиційною голкою слід вколоти в точки росту.

ЗМІСТ

Порив до свободи

Вічний порив.....	3
Смак свободи.....	4
Святий огонь.....	5
Любіть Україну в собі.....	6
Українці, єднайтесь!.....	7
Пора.....	8
Територія чи держава?.....	9
Межа терпимості.....	10
Ми і ви.....	11
Права людини і права нації.....	12
Титульна нація.....	13
Центр тяжіння.....	14
Васали.....	15
Вандали.....	16
На нашій – не своїй землі.....	17
Неоімперіалізм.....	18
Суверенітет.....	19
Провінціалізація.....	20
Росія і Європа.....	21
Геополітична волокита.....	22
Викрадення Європи.....	23
Україна «між».....	24
Україна без українців.....	25
Громадяни вороги.....	26
Українофоби.....	27
Юкрейн – наша!.....	28

Нація існує як держава

Повернення.....	29
Фенікс нації.....	30
Мука ідентичності.....	31
Всеукраїнська толока.....	32
Різні і єдині.....	33
Одна країна – одна Україна.....	34
Батьківщина.....	35
Державний народ.....	36

Держава існує як мова

Магія слова.....	37
Священний Грааль.....	38
Першою вмирає мова.....	39
Друга державна мова.....	40
Досить просторікувати.....	41

Україна як світогляд	42
<i>До верховенства права</i>	
Вперед у минуле	43
Есесериться.....	44
Верховенство влади.....	45
Вертикаль.....	46
Монополія на владу.....	47
Привид демократії	48
Політичний блуд.....	49
Влада жаги	50
Влада та опозиція	51
Наші і ваші	52
Еліта	53
Вибори	54
Фальсифікат	55
Капіталізму – людське обличчя!.....	56
Істеблішмент	58
Банкова банкує.....	59
Керована демократія	60
Диктатура хама	61
Служба і служіння	62
Політика – категорія моралі.....	63
<i>Лабіринт корупції</i>	
Скажіть мені	64
<i>Комплекси і рефлекси</i>	
Комплекс жертви.....	69
Ліцензія на нищення популяції	70
Манія стабільності	71
Хватальний рефлекс.....	72
Вакханалія	73
Кожному своє	74
Комплекс жаби.....	75
<i>Народжені в СРСР</i>	
Ради резонанса	76
Скользкая грань	76
Імперія лицемерія.....	76
<i>Звідки ми родом?</i>	
Трипілля	77
Київська Русь.....	78
Аборигени.....	79
<i>Розриті могили історичної пам'яті</i>	
Чигирин	80
Берестечко.....	81
Переяслав	82

Батурин.....	83
Запорозька Січ	84
Крути.....	85
Холодний Яр	87
Голодомор.	89
Соловки, Сандармох, Биківня.....	91
Броди.	93
Гурби.	94
Мордовські табори	95
Привиди минулого.	96
Де наша слава?	97
Історичної пам'яті склепи	98
Що робити?	
Два фронти	99
Що робити?.....	100
Свобода як обов'язок	101
Політика – мистецтво неможливого.....	104
Додаток	
Штрихи до портрета українського ренесансу	106

Л і т е р а т у р н о – х у д о ж н е в и д а н н я

ЧЕРНЯК

Володимир Кирилович

БИТВА ЗА УКРАЇНУ

Репортаж

із зашморгом на серці

В авторській редакції

Підписано до друку 16.08.12 р.
Формат 90х60/16. Папір офсетний.
Ум. друк. арк.3,69. Зам. №.506/16-08

Видавництво «СПОЛОМ». 79008 Україна,
м. Львів, вул. Краківська, 9.
Тел/факс: (380-32) 297-55 47.
E-mail: spolom@mail.lviv.ua
Свідоцтво держреєстру:
серія ДК, № 2038 від 02.02.2005 р.

Друк ФОП Гуменецький М. В.
81630 Львівська обл., Миколаївський р-н,
с. Гонятичі, вул. Польова, 10.
Свідоцтво держреєстру:
№ 083613 від 18.08.2008 р.

Черняк, Володимир Кирилович.

Битва за Україну [Текст] : репортаж із зашморгом на серці / В. К. Черняк. – Львів : СПОЛОМ, 2012. – 122 с.

ISBN 978-966-665-726-1

До книги увійшла громадянська лірика, афоризми на політичну тему та фрагменти публіцистики.

Для широкого кола читачів.

ББК 84.4 УКР 7

Ч 49